

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

19. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2005

Ikke råd til danskerne

Vi hører nu igen - i disse tider med valgkamp og valg - at der loves danskerne alskens lettelser og ydelser. Ikke mindst til de svageste, de gamle og de helt unge i de pressede børnefamilier. Og samtidig fra de indsigtsfulde og fremsynede, at det er der slet ikke råd til, hvis samfundsøkonomien skal hænge sammen og der ikke skal lægges alt for tunge byrder på de kommende generationer. Det hele er svært for de fleste at gennemskue og tage stilling til.

Det kan alt sammen være meget rigtigt. Men den egentlige årsag til problemerne er der ingen eller kun få, der tør stå frem med. Hvis de gør det, søges de bragt til tavshed eller holdt nede i den politiske korrektheds affalds-spand. Virkeligheden er jo nemlig, at årsagen til problemet om mangelen på midler til at dække danskernes fornødheder er de enorme udgifter, der melder sig som en følge af masseindstrømningen af fremmede fra det meste af jordkloden, men især fra uudviklede islamiske lande i nærøsten og Afrika. Det er beløb, der når alt tages med og ikke blot de udvalgte udgiftsområder, vi normalt spises af med, utvivlsomt efterhånden er steget til over 100 milliarder kr. om året. Det er jo oplagt, at et udgiftsbeløb af den størrelse, der oven i købet slet ikke modsvares af et lignende bidrag af arbejdsindsats m.m. til samfundshusholdningen, må blive en byrde, som i høj grad tynger danskerne og formind-

sker mulighederne for at dække de behov, som politikerne så rigtigt påpeger og gang på gang lover at gøre mere ved. Der bliver ikke råd til danskerne, fordi deres midler bruges på de fremmede.

I stedet råber næsten alle partier om integration som bodemidlet på alle vanskelighederne. Endnu er det dog svært at få øje på større gunstige virk-

længden er uforenelige med vestlig kultur og levemåde.

Det naturlige at tilstræbe med disse mennesker er derfor ikke integration i vort samfund, men en repatriering eller hjemvenden af dem til de samfund, de kommer fra og hører hjemme i. En meget stor del af dem er kommet hertil under påberåbelse af at være forfulgte og med ønske om asyl. Den flygtningekonvention, der så ofte påberåbes, fastslår udtrykkeligt, at flygtningestatus ikke længere kan påberåbes, når de forhold i hjemlandet, som begrundede den, er ophørt.

Det gælder utvivlsomt en stor del af dem, der er modtaget som flygtninge og altså nu uden videre kan hjemvises. Der tales også meget om, at flygtninge bør fastholdes i nærområdet til deres egne lande, bl.a. fordi de der kan underholdes på en levestof som deres tidligere for er brøddel af, hvad det koster her. Det har vi andre sagt i masser af år, men der er hidtil intet gjort eller opnået i den retning. Det var nok mere værd at få det iværksat end at bruge det mangedobbelte beløb på en udsigtsløs integration.

Mon ikke flere og flere danskere er ved at få øjnene op for, at de holdes for nar for deres surt fortjente penge, der med langt større ret burde komme de grupper af landsmænd til gode, som trænger hårdt til at få en lettelse i deres og deres børns liv?

S. D.

ninger heraf, skønt det nu i snart mange år har været den vedtagne politik. Stadig flere må nok også erkende, at flertallet af de mest fremmede er temmelig uintegrerbare. Særlig de mange muslimer har en kultur og religion, der rummer så stridbare træk, at de i

Fremmedkriminaliteten eksploderer

Men det gælder kun unge med udansk baggrund: Når de ryger over 10 gange så tit i Dommervagten som unge danskere, medvirker statistikken til at svært vore egne unge. Læs artiklen

side 3

Forsvaret hverver indvandrere

Under slagordet "Brug for alle unge" føres en misvisende og forgæves hvervekampagne efter unge "med anden etnisk baggrund end dansk" - læs mere

side 9

Holland erkender islams trussel

Indenrigsministeriet analyserer så objektivt, at dets ny rapport næsten er politisk ukorrekt. Den udpeger tilhængerne af islam som en trussel mod samfundet - læs sammendrag

side 14

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

mobil: 25 89 12 00 (indtal besked),

otier@privat.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Studerende Henrik Sørensen,

tlf. 98 16 48 75

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:

februar

maj

september

december

Blasfemi-diskrimination?

Straffelovens berygtede §266b, normalt omtalt som racismeparagraffen, vakte længe tvivl, om den beskyttede alle, altså også danskerne, eller blot de fremmede minoriteter. Anklagemyndigheden var ikke ivrig efter at rykke ud med en klar tilkendegivelse, selv ikke efter en soleklar tilsvining af danskerne med rent biologisk racistiske forhånelser. Det, der ikke lykkedes os andre, fik en fiffig murer i Struer i sit forsvar mod anklager for racistiske ytringer om en fremmed indvandrergroupe imidlertid held til at presse ud af statsadvokaturer, nemlig at de kun anså den for at gælde fremmedgrupper, ikke danskerne. Så dermed var det klarlagt, at den ikke gjaldt os danskere, som man kunne tilsvine så tosset man ville med racistisk nonsens. Som så ofte ren diskrimination vendt mod danskerne!

Islamistiske fanatikeres mord på den hollandske filmskaber Theo van Gogh, der havde tilladt sig at lave en film om forfølgelsen af unge muslimske kvinder, der overtræder islams undertrykkende moralkodeks for dem, har her i landet rejst en fornyet debat om en anden straffelovsbestemmelse, nemlig den om blasfemi (§140), hvorved forstås spot eller forhånelser af her i landet lovligt bestående trossamfunds trosrærdomme eller gudsdyrkelse.

Blasfemiparagraffen har i masser af år ikke været brugt og betragtedes vist som i praksis afskaffet. Når den for nogle år siden ikke brugtes over for Jens Jørgen Thorsens offentlige kæmpebillede, der dog var en eklatant spot og forhånelser af kristendommen, var det nok også vanskeligt at se, hvornår den overhovedet kunne bruges. Et flertal af Folketingets partier synes da nu også indstillet på helt at slette den.

Men det har straks vakt indsigelser fra

ledende muslimer her i landet - både imamer og andre meningsledere. Vel tager de afstand fra mordet på van Gogh, men tilføjer i samme åndedrag, at han selv ved sine udfordrende ytringer både på film og ellers havde bidraget til at fremkalde den vrede og forargelse hos muslimer, som var baggrunden for det skete. De finder, som den ofte citerede moderate talsmand for muslimerne imamen Fatih Alev udtrykker det i en meningsudveksling med Berlingske Tidendes chefredaktør Niels Lunde, at der skal være straffebestemmelser og -praksis til værn for "en minoritetsgruppe", som konstant "er udsat for mistænkeliggørelse fra majoritetssamfundets side" og derfor ønsker "etiske grænser for ytringsfriheden. Her kan loven om blasfemi og racisme være sikkerhedsventiler, som netop kan forebygge, at demokrati og ytringsfrihed udvikler sig til flertalstyranteri og forhånelserfrihed". Han mener ligefrem, at muslimerne i Danmark bliver "stigmatiseret, præcis som tyske jøder i trediverne" (Berlingske Tidende 10/1 2005).

Tendensen er klar nok. Selv om blasfemiparagraffen af danskerne betragtes som overflødig og uanvendelig som værn om deres kristne grundlag, skal både den og racismeparagraffen bestå til værn om muslimernes og imod den ytringsfrihed, de finder vendt mod dette. Udsigterne er sandelig lovende. Ligesom vi efterhånden retsligt har fået racisme uden racer, kan vi vel så se frem til ytringsfrihed uden ytringer, i hvert fald hvis muslimerne finder dem krænkende for deres noget særegne opfattelse af kvinders og anden mandlig ejendoms stilling.

Mon det ikke snart er danskernes, der må mindes tyske jøders stilling i 30erne?

S. D.

"... Kald det naivitet, kald det bekvemmelighed eller dumhed, galt måtte det gå og galt gik det:

I dette vort lille, lukkede land har vi i mange år levet i og med en uhørt ensighed. Alle vore mange institutioner, fra børnehaver over fodboldklubber til bistandskontoret, beror på et fintmasket net af sociale konventioner og en i virkeligheden ganske detaljeret enighed om, hvordan livet skal forme sig, og mennesker skal omgås. Denne uniformitet er velfærdsstatens fundament og at tro, at man bare sådan kunne pille ved den, uden at det ville få konsekvenser, er en fejltagelse af danmarkshistoriske dimensioner.

En fejltagelse, der bygger på dels grænseløs naivitet, dels umådelig, provinsiel selvovervurdering.

Dels troede man, at man både kunne bevare en lille mæt velfærdsenklaive intakt, samtidig med at man åbnede dørene for den store, stræbsomme og sultne verden. Dels havde man ikke fantasi til at forestille sig, at ikke alle mennesker i grunden var ens, og at nogen kunne have noget højere ønske i livet end i sidste ende at blive som os.

Man tog fejl. ..."

Niels Lillelund

i kommentar i JyllandsPosten

2/1 2005

Ungdomskriminaliteten i eksplosiv vækst

Men det gælder kun unge med "anden etnisk baggrund": Når unge indvandrere og efterkommere ryger over 10 gange så hyppigt i Dommervagten som unge danskere, så medvirker statistikken især til at sværte vore egne unge

Af Ebbe Vig, cand. oecon.

I TV 2-nyhederne (se: <http://nyhederne.tv2.dk/article.php?id=1700989>) meldtes dette:

Københavns Politi oplyser, at 82 pct. af de fremstillede under 18 år i Københavns Dommervagt i 2004 var indvandrere og efterkommere. Det oplyses endvidere, at den tilsvarende procent var 67 i 2003. Her konstaterer vi, at det af oplysninger fra 2003 ellers fremgik, at det drejede sig om 69 pct. af de fremstillede i denne gruppe – jvf. <http://www.lilliput-information.com/ungkrim.html>. I året 2002 var 59 pct. af de fremstillede indvandrere og efterkommere i denne gruppe.

Kriminalstatistikken sværter danske unge

For at tegne et billede af kriminaliteten med udgangspunkt i målgruppen, der kommer i betragtning, skal disse procentandele nu sættes i forhold til de andele, som indvandrere og efterkommere udgør af den samlede befolkning i København i den pågældende aldersgruppe.

Aldersgruppen er unge under 18 år. Som det fremgår af Danmarks Statistiks officielle opgørelse i hosstående tabel, udgør de unge med indvandrerbaggrund blandt de 6- til 15-årige i alt 28,7 pct. og af de 16- til 19-årige 28,1 pct. af samtlige 16- til 19-årige i året 2003.

Den officielle opgørelse af Indvandrere og Efterkommere medtæller som bekendt ikke alle de naturaliserede og deres børn, bl. a. fordi kun første generation af børn medtælles: Resten kaldes danskere - hvilket i denne forbindelse betyder, at en ganske betydelig del af de fremstillede i grundlovsforhør i Københavns Dommervagt optræder i opgørelserne som danske uden at være det. Vi kan sige, at opgørelserne tildeler danskerne disse sigtelser eller forbrydelser uretmæssigt, hvilket vi har gjort opmærksom på gang på gang.

På denne baggrund tør vi godt sætte andelen af indvandrere og efterkommere under 18 år til 28 pct. af samtlige under 18 år i København i 2003 og 2004. Tallet er måske nærmere 35 eller 40 pct. ud fra kendsgerningerne anført med kursiv nedenfor, men det lader vi ligge.

Det kan oplyses at indvandrer- og efterkommerandelen officielt udgjorde 25,9 pct. af de 6- til 15-årige og 24,5 pct. af 16- til 19-årige i 1998 - jvf. <http://www.lilliput-information.com/ungkrim.html>, hvor de officielle

opgørelser refereres.

Vi kan således med største sandsynlighed bruge en indvandrer- og efterkommerandel i 2003 og 2004 på 28 pct. og en indvandrer- og efterkommerandel på 26 pct. i 2002. Dette er meget tæt på de officielle tal, og vi har ikke ansvaret for, at det officielle befolkningsregnskab stadig flyder, så billedet under alle omstændigheder er fortegnet.

5-10 hyppigere i Dommervagten ...

For at danne os et billede af overkriminaliteten og dens udvikling i denne ungdomsgruppe de seneste tre år skal vi have fat i både indvandrerungdommens *overandel af sigtelser* og indvandrerungdommens *un-*

Når det kommer an på ungdomskriminalitet, kører disse vogne ti gange mere med unge "med anden etnisk baggrund", end med danske unge på den forkerte side af strengen ...

derandel af den samlede ungdomsgruppe under 18 år:

Overandelen af sigtelserne udgør:

82/18 (= **4,555**) i 2003

69/31 (= **2,226**) i 2004

mod:

59/41 (= **1,439**) i 2002.

Underandelen af den samlede ungdomsgruppe udgør:

72/28 (= **2,571**) i 2003 og 2004

mod:

74/26 (= **2,85**) i 2002.

Overrepræsentationen blandt unge indvandrere og efterkommere under 18 år i Københavns Dommervagt i 2002, 2003 og 2004 kan da opgøres således:

2002:

$(59/41) * (74/26) =$

4,1 gange hyppigere

2003:

$(69/31) * (72/28) =$

5,7 gange hyppigere

2004:

$(82/18) * (72/28) =$

11,7 gange hyppigere

Heraf fremgår, at de unge med indvandrerbaggrund i hvert fald *mindst 5-10 gange oftere* fremstilles i Københavns Dommervagt end danskere. Den væsentligt stigende hyppighed blandt de fremstillede med indvandrerbaggrund lader sig ikke kun forklare ved væksten i deres aldersgruppeandele i treårsperioden. Hvorledes registreringen er sket i Dommervagten, og hvor meget den voldsomt tiltagende ustabilitet i hovedstaden må tilskrives - det kan vi ikke vide.

Skulle kendsgerninger mon være "racistiske" ?

I Jyllands-Posten den 17/12 2004 har Århus' politimester, Jørgen Illum, nægtet at fremkomme med en tilsvarende opgørelse fra Århus. Det er debatten man ikke vil have. Mere reel information ville ellers kunne belyse det, der tilsyneladende skal skjules af de traditionelle opgørelsesmagere på Danmarks Statistik og i Det Kriminalpræventive Råd. Hvorledes reel information kan skade, er ikke let at se.

Lovgivningen skal muligvis kunne tolkes således, at sådanne "racistiske registreringer" ikke må foretages af offentlige myndigheder - de kriminelle gerninger, der kan ligge bag en del af sigtelserne, kan derimod ikke være racistiske efter samme etik, så længe de udføres af en mindretalsgruppe (d.v.s. ca. 30 år endnu). Dette kunne være baggrunden for, at offentliggørelsen af de detaljerede opgørelser stoppede fra politiet om sigtelser fordelt efter den sigtedes baggrund, og at Britta Kyvsgaard, Flemming Balvig, Eva Smith og Danmarks Statistik blev betroet at lave beregningerne om overkriminaliteten uden offentliggørelse af grundoplysningerne og efter særegne metoder, der nu også anvendes af Rigsstatistikeren Jan Plovsing (jvf. <http://www.lilliput-information.com/plov.html>).

Vi ved dog, at indvandrerpiger nu ses at være endog særdeles aktive på dette felt fra de tidlige ungdomsår. Endvidere klager både brandfolk og politifolk i almindelighed over chikaner fra især indvandrerungdom (DR-teksttv 18/12-2004.).

Hvis oplysningerne her holder, er sigtelsernes antal og den begåede kriminalitet

blevet øget ganske betydeligt i perioden 2002-2004 blandt unge under 18 år med indvandrerbaggrund, når der sammenlignes med danskerne.

De unge fremmede overtager således sigtelserne eller kriminaliteten, og det endog på trods af, at en ganske betydelig andel af sigtelserne som nævnt tildeles danskerne uretmæssigt i de officielle opgørelser.

Det kunne bestemt være interessant at få oplyst, om optællingen i Københavns Dommervagt medregner de naturaliserede eller børn af naturaliserede til danskerne.

Politimestrene bestemmer ...

Politiet i landets 53 politikredse er ikke forpligtede til at registrere, hvor meget kriminalitet der begås af personer med anden etnisk baggrund end dansk. Hver enkelt politimester bestemmer, om tallet skal opgøres. I undersøgelsen i de ti kredse har det lokale politi opgjort andelen på baggrund af lokal kendskab til de sigtede og fremstillede eller ud fra deres navne:

<1>	<2>	<3>	<4>
Frederiksberg	1	41	13
Glostrup	6	40	20
Hvidovre	2	31	12
Gladsaxe	4	30	11
Århus	1	44	12
Odense	9	25	9
Slagelse	7	31	6
Herning	6	25	6
Haderslev	6	24	5
Vejle	4	40	7

<1>
Politikreds

<2>
Antal kommuner under politikredsen

<3>
Fremstillede (i pct. af alle fremstillede) med "anden etnisk baggrund end dansk".

<4>
De fremmedes andel i pct. af den samlede lokalbefolkning (tallet bør tages med forbehold - årsagerne er beskrevet nøje i hosstående artikel).

Kilde: Jyllands-Posten, 16/1 2005

Er det tilfældet er ungindvandrerne andel af sigtelserne endog endnu større. Hvis der, som hævdet fra flere sider, faktisk er dobbelt så mange indvandrerunge i København end svarende til den officielle opgørelse nedenfor, så skal overkriminaliteten, som er anført her, derimod halveres.

Den 19/11 2004 oplyste borgmester i København, Søren Pind (jvf. DR-Teksttv), at på nogle skoler ligger andelen af såkaldt to-sprogede elever meget højere end 20-25 pct. af det samlede elevantal. Da sammen-

hængen mellem skolegang og aldersgrupper på det nærmeste er entydig, stemmer borgmesterens oplysninger måske heller ikke med nedenstående tabel fremhævede procenttal 28,1 og 28,7 pct. (i 2003). Vi mangler derfor kun præcise angivelser til erstatning for "på nogle skoler" og til erstatning for en "meget højere andel".

Er den da 35 pct., 40 pct. eller 45 pct.? (se overfor, hvor samme spørgsmål rejses fra anden synsvinkel).

Tablet fra Danmarks Statistiks befolkningsopgørelse: Indvandreres (I) og efterkommeres (E) andel af de enkelte aldersgrupper blandt indbyggerne

Aldersgrupper/andele, 2003

	I	E	I + E	Alle
0-5	1,6	23,5	25,1	36.859
6-15	7,4	21,3	28,7	40.217
16-19	16,5	11,7	28,1	13.398
20-24	13,6	4,3	17,9	48.257
25-29	13,2	2,3	15,5	73.104
30-66	18,0	0,5	18,5	231.493
67-	7,1	0,2	7,3	57.957
Alle aldre - pct.:	13,5	4,8	18,3	
Alle aldre - antal:	67.664	23.955	91.619	501.285

Strider Koranen mod Grundloven?

Tommelfingerreglen har hidtil været, at flygtninge skal lære at tale dansk. Så kan de begå sig på arbejdsmarkedet, få sociale kontakter og på den måde lære at forstå og indleve sig i det danske samfund.

Den strategi er lykkedes med de flygtningebølger, vi hidtil har modtaget.

Når det er gået så rivende galt med muslimerne, skyldes det, at ingen har taget højde for den religiøse ballast, de kommer slæbende med.

Vi har jo en religionsfrihed, som er så dybt forankret, at vi anser det for både blasfemisk og blufærdighedskrænkende at anfægte andres tro.

Ikke desto mindre bliver vi nødt til at se i øjnene, at muslimernes opfattelse af religion er en helt anden end den, der gør sig gældende overalt i den vestlige civilisation.

For muslimer er religionen en lovbefaling for samfundets indretning dikteret i Koranen af en barsk og hadefuld Gud, altså det modsatte af den vestlige opfattelse af tro som en etisk og moralsk vejledning for det enkelte menneske, og som intet har med samfundets verdslige lovgivning at gøre.

Da vi imidlertid har anerkendt islam som religion, og dermed også Koranen som muslimernes religiøse og verdslige grundlov, har vi også anerkendt muslimske na-

zi-inspirerede SA-tæskehold og muslimsk vold og intimidering i det offentlige rum. (...)

Vort tolerante kulturgrundlag er i forhold til islam nu havnet i en sådan situation, at det af hensyn til vor egen overlevelse som frie mennesker i et åbent samfund er nødvendigt at få gennemført en bred juridisk vurdering af, hvorvidt Koranen er i strid med den danske grundlov.

Og en sådan vurdering må nødvendigvis udelukke det religiøse mismask, som den magtgale politiker Muhammed med sine påståede hellige åbenbaringer i Koranen byggede sine geopolitiske og militære ambitioner på.

Poul Erik Andersen
i debatindlæg i Jyllands-Posten
13/1 2005

Grundlovens § 78, stk. 2:

Foreninger, der virker eller søger at opnå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.

Smilet er ved at stivne i Århus, smilets by ...

Af Poul Vinther Jensen

Hvis man kommer sejlene fra Sjællands Odde med Cat Link-færgerne ind til Århus, får man det indtryk, at her er der en smuk og dejlig by.

Til den ene side knejser arkitekt Hack Kampmanns smukke Marselisborg og Toldeboden ved havnen. Til den anden side Mols, med det 99 meter høje Ellemandsbjerg på Helgenæs.

Så det er med en vis ret, at Århus kalder sig Smilets by.

Men bag denne tiltalende benævnelse er der i dag en ny og barsk side ved byen, som just ikke kalder på smilet.

Torsdag den 6. januar bringer Århus Stiftstidende en artikel, der fortæller, at Århus er den by i provinsen, der har flest gaderøverier pr. indbygger.

280 gaderøverier på ét år

Ni ud af 10.000 indbyggere i Århus politikkreds blev i 2004 truet på gaden til at aflevere penge, og andre værdigenstande.

I Århus kommune vil det sige ca 280 personer - på et år!

Sammenligner man med andre større provinsbyer, er tallene ifølge Århus Stiftstidende følgende: Odense 7, Esbjerg 3, og Ålborg 2 for hver 10.000 tusinde indbyggere

Gaderøverierne er altovervejende begået af unge med udenlandsk baggrund. Det samme er tilfældet i de øvrige byer. Udviklingen bekymrer naturligvis myn-

dighederne i Århus, men nogen forklaring på problemerne er der ingen, der har - og slet ikke nogen løsning.

Chefpolitiinspektør Kurt Wollesen fra Århus Politi siger til Århus Stiftstidende:

"Vores arbejde på det her område er forstærket betydeligt de senere år, og derfor kan udviklingen forekomme uforståelig. Det er en konstant udfordring for os."

Lederen af socialforvaltningen i Århus Vest, Gitte Krogh, udtaler:

"Det er begrædeligt, for der gøres en virkelig stor forebyggende indsats."

Ja, det er ikke bevillinger, der har manglet de seneste 15-20 år. Gang på gang har Århus Byråd udløst store bevillinger i million-klassen, men lige lidt har det hjulpet.

På gader og stræder i denne smukke by begås hvert år 280 gaderøverier - og af hvem mon ...

Gode penge efter dårlige ...

I øjeblikket arbejder man efter det såkaldte Urbanprogram under fhv. minister Sonja Mikkelsens sekretariatsledelse. Her er man i gang med at poste 85 millioner kroner ud til beboerne i Gellerup, Hasle og Herredsvang. Det er i de tre områder, hovedparten af de fremmede bor.

Sonja Mikkelsens kommentar til Århus Stiftstidende om situationen er følgende:

"Området har rigtig mange børn i forhold til voksne, og det kræver en hel speciel form for indsats".

Det er en realitet med de mange børn. Men det skulle jo ikke forhindre forældrene at opdrage deres poter til at holde sig inden for lovens rammer.

Men bl.a. Gellerup-bebyggelsen har mange andre problemer. Inden for kort tid, og det vil sige 9 dage, er der sket tre overfald på taxi-chauffører, i det ene tilfælde slap røverne afsted med 2.000 kr. ved City Vest.

Selv garvede chauffører frygter bydelen. Smilet er ved at stivne i Århus.

Men Morten Børups (rektor ved Katedralskolen 1446 -1526) smukke kantate kan stadig høres ved midnatstid fra klokkespillet i rådhusårnet.

Spørgsmålet er, hvor længe det lader sig gøre at vandre fredeligt på gaden i Århus så sent på dagen!

Kilder:
Århus Stiftstidende og MetroXpress af 6/1 2005

Undtagelser kan blive til undtagelsestilstand

"Nu har avisen Information fundet ud af, at der ikke kan bygges et samfund op på, at alle samfund har lige meget ret til at være samfund - i samfundet. Selv positiv særbehandling dømmes ude som en 'farlig blindgyde'. Hvis lederen stod i en amerikansk avis, ville den blive opfattet som dybt reaktionær", skriver en af vore læsere, der sendte os en tankevækkende leder fra dagbladet Information, hvorfra vi nedenfor uddragsvis citerer:

"Multikulturalismen som ideologi ville et samfund, hvor alle kulturer og etniske minoriteter lever side om side, i gensidig respekt og tolerance. (...) Fra Canada til Holland og Storbritannien søgte statens institutioner at fremme multikulturalismen. Ud fra de bedste hensigter.

Statens politik bør være farveblind. Alle, uanset hudfarve, etnicitet og kulturel baggrund, skal behandles lige og være fri for diskrimination. (...)

I 2004 hævdede FN's program for men-

neskelig udvikling, at der i lande med forskellige kulturelle og etniske minoriteter er brug for 'et multikulturelt demokrati'. Med kvoter, såkaldt 'positiv' diskrimination og grupperettigheder, forstås.

Det er dog en farlig blindgyde. (...) Den er slået fejl. På dramatisk vis. Hvor den ville skabe fredeligt samkvem mellem forskellige kulturer, er den endt som passiv accept af ghettoer, marginalisering af indvandrere og manglende integration.

Ideologien bruges til tider af vestlige

Information

Under Danmarks daværende besættelse var dette blad en højt skattet kilde til oplysninger. Under den nuværende bringer bladet nu minsandten omsider kritiske synsvinkler på multikulturalisme og positiv særbehandling af minoriteter og kalder omsider dette for "en farlig blindgyde" ...

folk til at maskere egen social ligegyldighed som 'respekt' for forskellene - så man ikke kommer i kontakt med de fremmede, fattige og forhulede i de nye ghettoer. Eller også griber minoritetsfolk ideologien for at ekskludere sig fra resten af samfundet. Og forskanse sig i en stammementalitet, hvor individets frihed underordnes gruppens kultur. Det er led i en undertrykkende magtpolitik, der i yderste konsekvens ender i kulturel apartheid.

Enkelte imamer har brugt multikulturalismen som argument for, at muslimske samfund - selv i Eruopas storbyer - har ret til at indføre visse sharia-love for deres egne proselytter. Det er stadig undtagelsen, men tolereres undtagelsen som princip bliver det til en undtagelsestilstand".

Bjarke Møller (sign. bjm)
i leder i Information
10/1 2005

Verdens ulykke som bureaukraters levebrød

Af Ole Maisted

At der er tale om et helvede i forbindelse med naturkatastrofen i Asien for dem, der har mistet deres pårørende, kan enhver forstå. Respekten for de mennesker, der gør et enestående arbejde på ulykkesstederne, er stor.

Derfor er det direkte deprimerende, når TV-stationer og Se og Hør konkurrerer indbyrdes om at bringe de værste billeder fra naturkatastrofen.

Det værste menneskelige afskum forsøger at udnytte situationen til egen fordel. Hvad gør de ramte landes myndigheder for at stoppe voldsmænd, røvere og bør-

nekidnappere. I de berørte lande findes der flere multimillionærer end danskere. Hvad gør de?

Har de foretaget indsamlinger til hjælp for deres landsmænd i nød? Lad os høre om deres indsats.

Ifølge journalist Dorset dør der 30.000 børn af sult hver dag. De menneskeskabte katastrofer rundt om i verden, f. eks. Afrika, har større omfang end naturkatastrofen. Hvad gør de berørte landes magthavere ved de problemer? Intet.

FNs bureaukrater og andre bureaukrater gør intet. De lever af verdens ulykker. En bureaukrats topløn kunne skaffe rent vand til 3.000 mennesker i de ramte områder.

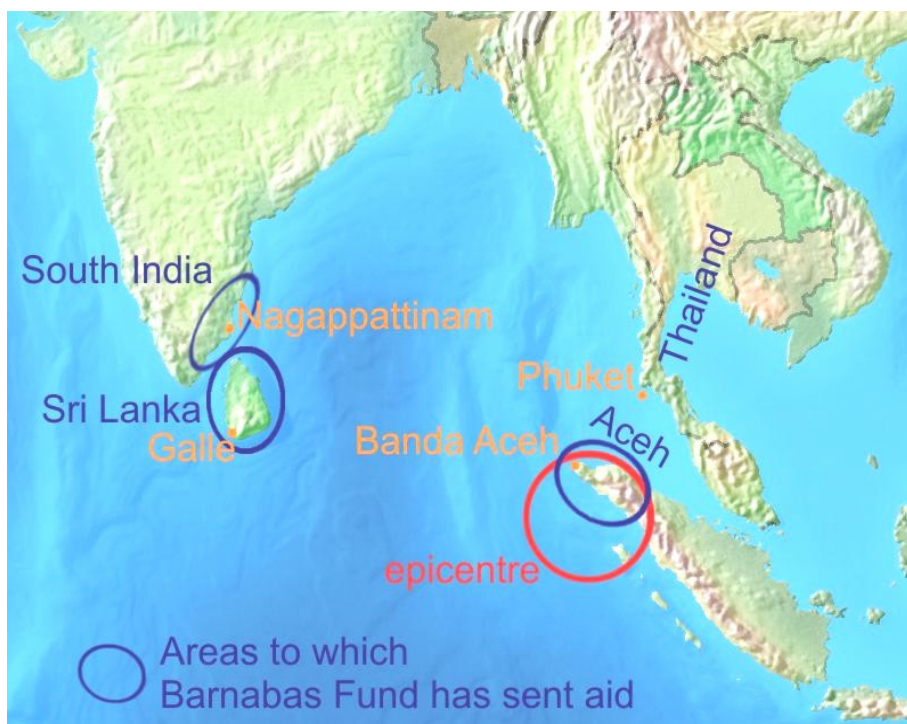
Om 6 måneder er alt ved det gamle, fordi der kræves omfattende reformer i de ramte lande, så indbyggerne ved hjælp til selvhjælp kan komme ud af deres fattigdom og dårlige uddannelsesniveau.

Det kræver, at man sætter fokus på de berørte landes magtelite. Genopbygning er ikke opførelse af nye dårlige boliger og frit spillerum for organiseret kriminalitet.

FN, hvis flertal af medlemslande består af bananrepublikker, er uegnet til at løse opgaven.

Måske kan vestens økonomisk og militært stærke lande ved hjælp af penge og trusler ændre på diktaturstaternes adfærd til gavn for deres befolkninger.

Nødhjælp ad hvilke kanaler ?

Det kristne mindretal i Indonesien har været udsat for forfølgelse i årtier og får ingen hjælp fra det muslimske flertal.

På hjemmesiden "islamonline.net" besvarer Dr. Sano Koutoub Moustapha, professor i jura ved International Islamic University i Malaysia, spørgsmål fra muslimer om, hvordan de skal forholde sig til følgerne af flodbølgekatastrofen - herunder om muslimer må give velgørenhedsbidrag, som også tilfalder ikke-muslimer. Juraprofessoren svarer blandt andet: "Velgørenhedsbidrag skal gives til fattige og trængende muslimer. Nogle ikke-muslimer kan også modtage bidrag, hvis der er mulighed for, at bidragene kan få dem til at konvertere til islam".

I en tid, hvor der i Vesten indsamles milliardbeløb til nødlidende muslimer, hvor der hvert år gives milliardbeløb i u-landshjælp til muslimer, og hvor der bruges milliardbeløb på at forsørge herboende muslimer, kan "de vantrø" altså ikke gøre sig håb om at modtage nogen som helst form for hjælp fra muslimer.

Derfor kan det overvejes at give økonomisk støtte til de dobbelt ramte kristne gennem Barnabas Fund, der præsenterer sig på:

http://www.barnabasfund.org/Projects/E_And_T_00-534_Appeal.htm

At kendte humanitære organisationer i gennemsnit bruger over en fjerdedel af indsamlede midler til administration var vel også en overvejelse værd.

Må vi dog være fri for det hellige helvede

Selvfølgelig fortjener en mand som van Gogh, der var i besiddelse af den fornemste borgerdyd af alle: civil courage, al den hyldest, han kan få. Vel var hans vitser platte, men de var mere end det. De var en slags demokrati-tests. Hvis man kan leve med dem, kan man leve i et vestligt samfund. Kan man ikke holde dem ud, og forsøger man ad rettens vej at forbyde enhver form for kritik af det, man har opkastet til at være "helligt", ja, så kan man heller ikke holde vores vestlige samfund ud.

Tænk, hvis der i en film blev vist et billede af en halvnøgen kvinde, der bad i en kristen kirke. Ville det ikke også være stødende for kristne? Med dette spørgsmål forsøgte en muslim i TV Avisen 5/12 at forsvare den muslimske blasfemi-anklage mod DR. Spørgsmålet siger alt. Måske ville det virke stødende. Men det ville næppe være noget, der ville føre til blasfemianklager, end-sige likvideringer. (...)

Selv priser jeg mig lykkelig over at leve i et "dekadent" samfund. Og tager gladeligt alle dets blasfemiske platheder med, hvis jeg bare kan blive fri for det hellige helvede, som islamisterne drømmer om.

Katrine Winkel Holm
i debatindlæg i Berlingske Tidende
8/12 2004

"Vi styrker ikke demokratiet ved at dukke os"

Det er vigtigt at høre på hinanden og gøre plads for forskellige synspunkter. Men det er lige så vigtigt, at vi siger stop og siger fra, hvis vi frygter, at noget truer vores samfundsform, sagde dronning Margrethe i sin nytårstale

"Alligevel ved vi godt, at der er spændinger også i vort samfund, og at der hersker delte meninger om vejen frem. Sådan må det være i et åbent samfund, hvor den enkelte frit kan give udtryk for sine tanker og meninger, også når de måtte være ubekvemme, men hvor heller ingen skal forvente, at de kan stå uimodsagt.

Vor demokratiske tradition er ingen selvfølge, og et demokrati gror ikke frem af sig selv; det kan vi se, hvis vi kaster blikket rundt omkring i verden. Det er som en fin plante; men den kræver luft og lys for at kunne trives; den fordrer også læ, for den vantrives, hvis den skal passe sig selv.

Det er vigtigt, at vi hører på hinanden og gør plads for forskellige synspunkter; men det er lige så vigtigt, at vi siger stop, hvis

vi frygter, at noget truer vores samfundsform. Vi ønsker et samfund, hvor der hersker åbenhed og tolerance; men vi må samtidig stå fast på de værdier, som vi anser for grundlæggende for fællesskabet. Det er en vanskelig balance. Vi kan komme til at gøre vort demokrati fortræd ved at overreagere; men vi styrker ikke demokratiet ved at dukke os eller lade stå til. Det er en udfordring, som vi må tage alvorligt".

Dronning Margrethe II
i sin nytårstale
31/12 2004

Humorforladthed som smittende selvcensur?

"Den grønlandske Pauline Mosfeldt Lomholt sagde i et radiointerview, at hun selv efter 40 år i Danmark ikke kan lave sjov på dansk, og Naser Khader ramte givetvis plet, da han ved modtagelsen af en dansk sprogpriis sagde: "Når man kan anvende dansk ironi, så anses man for at tilhøre stammen". Han har vist ret i, at den danske afart ligner et primitivt stammetræk, som er identitetsbærende.

Imidlertid er der flere tegn på, at denne danske humor efter umindelige tiders uhøjtidelige munterhed er døende. Det skyldes givetvis den globalpolitiske korrekthed og hensynet til indvandrergupper fra Mellemøsten, der har vist sig at være meget følsomme over for det kritiske drilleri, som Margrethe II korrekt korreksede: "Så kommer vi med vores danske humor og små dumsmarte bemærkninger".

Danske humorister har da også i flere år meddelt, at der er visse forhold og visse befolkningsgrupper, de afstår fra at tage under behandling, og denne holdning er smitsom".

Preben Breds
i Berlingske Tidendes kronik
1/1 2005

Det er ikke skæg - det er ...

Af Peter Buch

Anders Samuelsen, der er Europaparlamentsmedlem for det Radikale Venstre, opfordrer 9/1/2005 Pia Kjærsgaard til at adskille skæg fra snot. En god idé.

At det Radikale Venstre er blandt de hovedansvarlige for Danmarks forvandling fra et meget homogent land til et invasionsområde er der vist få, der tvivler på i vore dage.

Det Radikale Venstres ønske om flere flertalsafgørelser i EU og dermed sammenhængende afskaffelse af alle suveræne sta-

ters rolle som endelige beslutningstagere på eget territorie er tydelig rettet mod alle mennesker, hvis udgangspunkt er, at afgørelser taget i suveræne stater er at foretrække frem for afgørelser taget for suveræne stater af et flertal af andre suveræne stater.

Da endnu flere afgørelser med indflydelse på Danmark søges overført til andre beslutningstagere end danske, er det således ikke demokrati i min definition af ordet, det Radikale Venstre fremfører:

Det er yderligere fremme til ophævelse af Danmarks eksistens. Det er ikke skæg - det er ...

Hjemsendelser - mens tid er

Ingen vil sige den ubehagelige sandhed: Indvandring er godt, men indvandring fra Mellemøsten er skidt. Med undtagelse af kristne, jøder og bahai'ere (som f. eks. Farshad Kolghi) har indvandringen fra Mellemøsten vist sig at være en katastrofe for Danmark, og den eneste løsning er at sende utilpasselige tilbage til deres oprindelsesland. Det er noget, man kvier sig

ved, men alternativet - Danmarks gradvise opløsning i vold og kaos - er værre.

Ideelt bør tilbagesendelsen være frivillig, men tvang forbundet med økonomisk støtte er nok den eneste farbare vej. Tingene blive værre, og tilbagesendelsen bør overvejes, før det er for sent.

Geoffrey Cain
i læserbrev i Jyllands-Posten

Peter Neerup Buhl

"Fornuftens jordiske redskab"?

Det Radikale Venstre 100 år
- en kritisk status

Læs den før Marianne Jelved ...

Peter Neerup Buhls nye bog er en kritisk gennemgang af det Radikale Venstres gerninger og alt dets væsen og markerer partiets 100-årsjubelium i år. Pris, incl. forsendelse:

60,- kr.
(se også annoncen side 17)

Nytårshilsen fra DDFs formand

Boligejere med rentetilpasningslån kunne ved årsskiftet glæde sig over de laveste renter i mands minde.

Samtidig advarer økonomer mod rentestigninger som følge af et muligt "økonomisk opsving". Desværre er der næppe grund til at forvente et sådant i Europa.

Voksende skarer af muhamedanere i alle de gamle EU-lande er blevet en større og større klods om benene på de europæiske økonomier.

Det er ikke de voksende udgifter til forsørgelse af flere og flere uproduktive indvandrere, der er det alvorligste problem. Heller ikke de voksende følgeudgifter til politi, fængselsvæsen, værn mod terror i lufthavne, vagter i butikcentre og på togstationer, opsættelse af overvågningskameraer her og der og alle vegne, tolke og "integrations"medarbejdere, flerkulturelle undervisere og vejledere o.

s. v., der alene tynger Europa i knæ. Nej, værst er, at trygheden og livsglæden langsomt siver ud af de tilbageværende europæere.

Unge mennesker kan ikke længere gå ud om aftenen og more sig. Risikoen for voldtægt, perforerede lunger og en tidlig død er blevet en del af nattelivet.

Folk kan ikke længere skrive eller sige, hvad de mener om vigtige samfundsanliggender. Risikoen for at blive slået i retten af fornærmede muhamedanere eller deres europæiske medløbere lægger en dæmper på det tidligere frie ord - for slet ikke at nævne den skæbne, der er blevet folk som Theo van Gogh og Salman Rushdie til del.

Alle sider af samfundslivet hæmmes af til stadighed voksende krav om særhensyn til muhamedansk overtro og vaner.

De forbud og påbud, som har forvandlet hele den muhamedanske verden til en fattiggård, vinder hele tiden større og større indpas i Europa. For Europa bliver den økonomiske konsekvens uundgåeligt den samme - og alt andet end "opsving".

Til gengæld kan boligejere med god grund frygte for, at deres bolig en dag - i overensstemmelse med sharia-lovgivningen - bliver konfiskeret og overgivet til muhamedanere.

Fremtiden tilhører de lande, som formår at holde den muhamedanske forstening fra døren - navnlig de såkaldte "BRIC-lande": Brasilien, Rusland, Indien og Kina.

Skal Europa have del i fremtidens velstand, gælder det om at gøre 2005 til hjemsendelses-år. Der er ingen tid at spille.

Jeg ønsker alle et Godt Nytår.

H. V.

Kriminalitet

Ifølge Dansk Flygtningehjælp var der i 1991 ikke grundlag for at hævde, at flygtninge skulle være mere kriminelle end befolkningen som helhed (pjecen "25 spørgsmål og svar"). Af Jyllands-Posten 26/6 1992 og Politiken 24/6 samme år fremgik i enslydende overskrifter bygget på oplysninger fra Mellemfolkeligt Samvirke, at "danskere og indvandrere er lige kriminelle". Ligeegyldigt hvor man vendte sig, lød samme toner. Fra det officielle Danmark altså.

Nogen fortalte nemlig en anden historie. Se f.eks. *Danskeren*, særnummer oktober 1993 "Fakta om indvandringen" med citater af undersøgelser, der dokumenterede, at det forholdt sig anderledes. Den, der henviser hertil og til, at det ville blive værre og værre, hvis der ikke blev grebet ind, blev imidlertid nedtromlet i et in-

ferno af forargede hyl og skrig. Repræsentanter for de humanitære organisationers politisk korrekte meninger - og dem var der mange af - nærmest kappedes om at tage afstand fra den slags "menneskesyn", "hetz" o.s.v. o.s.v.

Her som i andre sammenhænge var det imidlertid ikke den politiske korrekthed, der fik ret. I Jyllands-Posten 16/1 2005 kan læses, at overkriminaliteten i indvandrergrupperne er skræmmende og i stadig vækst. Hvad bladet ikke skriver er, at forsætter det som nu, kan vi i takt med den forskydning i befolkningssammensætningen, som regeringen ikke har stoppet, vente os et samfund med samkvemsnormer svarende til dem, der hersker i Mellemøsten.

Herefter må man vel have lov til at stille et par spørgsmål til dem, der

med deres ansvarsløse desinformation for 15 år siden skaffede os problemet på halsen:

Det er åbenlyst, at de indvandrergrupper, der står for kriminaliteten, ikke har svært ved at finde ud af at trække på et velordnet samfunds goder. Når nu en fremmedkriminell imidlertid har fået alle de muligheder, et sådan samfund kan give, herunder for en ordentlig uddannelse, og han alligevel er ude af stand til at forstå, hvad der skal til at opretholde basis for velfærden, hvad i alverden har han så at gøre hér?

Hvilken moralsk pligt har danske skatteborgere til at betale for vildtfremmede og ofte endog fjendtligt-sindede menneskers udskejelser og livstidsophold i vore socialsystemer?

O. H.

Forsvaret søger stadigvæk indvandrere

Når Muhamed ikke vil komme til forsvaret, må forsvaret åbenbart komme til Muhamed - og gør det. Frem til dette forår føres under slagordet "Brug for alle unge" en misvisende kampagne, der ensidigt men forgæves skal betjene unge "med anden etnisk baggrund end dansk". Også her viser begrebet "integration" sig at være et tomt trylleord

Af Niels Bach Jensen

Den Danske Forening dokumenterede i 2003, hvorledes Forsvaret året forinden forsøgte at rekruttere indvandrere til militærtjeneste og herunder opfordrede de pågældende til at gøre karriere inden for hæren, marinen og luftvåbnet.

Hvervningsbrochurer og gratisbladet *Krigeren*, der blev udsendt til skoler, gymnasier, biblioteker o. s. v. indeholdt således information og hvervningsmateriale på fremmedsprog. Det blev fremhævet, at forsvaret gerne så indvandrere i sine rækker.

En klam, taktisk fidus?

Der var herunder et interview med en muslim, Jawad Sundoo, der havde gjort karriere i hæren. Ikke forstået sådan, at han gjorde geleddetjeneste. Nej, den gode sergent var underlagt Forsvarets værnepligt og rekruttering i Ballerup.

Dette var selvfølgelig af dobbelttaktisk hensyn fra forsvarets side. På den ene side undgik man sikkert spørgsmålet om en eventuel "loyalites-konflikt", hvis sergent Sundoo gjorde aktivt tjeneste og herunder blev udkommanderet til et muslimsk land. Og ydermere havde man på den anden side - ved at ansætte sergenten i rekrutteringen - et omvarende eksempel på, at den uniformerede arbejdsintegration var en succes.

Om hvervningen af indvandrere i 2002 nåede målet eller ej, fortæber sig i tågerne, men et faktum er det, at forsvaret i disse måneder gentager kunststykket - men nu med mere offensive midler.

Bladet *Krigeren* har i mellemtiden skiftet navn til *Upfront*. Pakistaneren Jawad Sundoo er stadig kun sergent - og det er den eneste "karriere", som forsvaret hidtil har kunnet mønstre i offentlig regi - ud over premierløjtnant Imran Akbar (Pakistan), der selvfølgelig også deltager i Integrationsministeriets kampagne "Brug for alle unge".

Ikke alle, kun "etniske"

Vi kan starte med at fastslå, at kampagnens navn er misvisende, fordi man absolut ikke sigter efter "alle unge" men kun henvender sig til de populære "etniske minoriteter" - og ikke til almindelige, dødelige danskere. Midlerne, man bruger på at tiltrække disse personer til et erhverv som politiansat, redder, brandmand, o. s. v. er dog af langt sværere kaliber end i 2002.

Der er nu oprettet "et team af rollemodeller med anden etnisk baggrund end dansk", der har klaret sig godt i uddannelsessystemet. Dette "rollemodel-team" besøger for tiden skoler, ungdomsklubber og etniske foreninger, hvor de fortæller om deres personlige oplevelser med at vælge og gennemføre en uddannelse.

Herudover er der heltids ansat 4 konsulenter, der "udvikler og igangsætter initiativer vedrørende information og rådgivning til etniske unge og deres forældre".

De fire konsulenter står for planlægningen og gennemførelsen af rolle-modeller

Forsiden af Upfront nr. 3, 2004. Den mørklødede kvindelige premierløjtnant skal signalere etnisk karriere og mangfoldighed i Forsvaret. Den holder bare ikke. Kvinden er reserveofficer, og hendes ophav - der er adoptivforældre - har intet med den igangværende indvandring at gøre.

besøgene på skolerne, samarbejdet med skolevejledere og klubmedarbejdere, iværksættelse af lektiehjælpsordninger, fremskaffelse af praktikpladser og jobs samt målrettede etniske rekrutteringskampagner til bestemte uddannelsesområder.

Herudover oplyses det i *Upfront*, at der er gennemført støtteordninger til enkeltprojekter, der "medvirker til at forbedre

uddannelses- og erhvervssituationen for unge med anden etnisk baggrund end dansk".

Kun 40 pct. klarer session

Slutresultatet af disse tiltag skulle ifølge projektbeskrivelsen herefter udmønte sig i:

- at flere unge "med anden etnisk baggrund end dansk" påbegynder en erhvervskompetencegivende uddannelse
- at fastholde unge "med anden etnisk baggrund end dansk" på uddannelserne
- at få unge "med anden etnisk baggrund end dansk" til at træffe bredere uddannelsesvalg
- at forbedre arbejdsmarkedstilknytningen for unge "med anden etnisk baggrund end dansk"

Desværre for millionprojektet har de første tilbagemeldinger været særdeles negative.

Ifølge medierne har den igangværende rekruttering kun resulteret i en forsvindende lille antal etablerede praktikpladser til de etniske unge, tillige med at vore kulturberigeres interesse for projektet har været overskuelig.

Der er således langt imellem "solstrålehistorierne", og endnu værre går det, når man ser nærmere på forsvaret.

Ifølge Jyllands-Posten den 30/10 2004 når mange af de etniske unge ikke engang igennem sessionen, inden de bliver sorteret fra. Hvor 66 procent af danskerne findes egnet til værnepligt, er tallet hos indvandrerne kun 40 procent, hvilket igen giver et mindre rekrutteringspotentiale til de videregående uddannelser indenfor de tre værn.

Man må dog gå ud fra, at det etniske "tabstal" ikke kommer til at forstyrre kampagnen - idet projektet ufortrødent forsætter frem til dette forår 2005.

Interesserede, der ønsker at følge med i propagandamøllen, kan abonnere gratis på *Upfront*.

Det gøres ved henvendelse enten på www.forsvaret.FVR.dk eller ved at skrive til:

Forsvarets Værnepligt og Rekruttering
Postboks 145
2750 Ballerup

Udover forsvaret deltager Fængselsvæsenet, Politiet og Falck i den uniformerede del af hvervningskampagnen "Brug for alle unge". Læs mere på:

www.brugforalleunge.dk.

Hvad angår muslimske følelser dansk lov ?

"Jamen, hvad kommer muslimernes følelser dansk lovgivning ved. Folk kan have mange følelser, og de kan blive krænket over mange ting. Men det er deres eget problem, og det skal i hvert fald ikke føre til, at man gør sin krænkelser til noget helligt, som andre skal indrette sig efter. Jeg tør nok antyde, at kristendommen og den danske folkekirke er blevet krænket gennem tiden. Når jeg tænker på, hvad der er blevet sagt af grovheder om kristendommen de seneste mange hundrede år, så er det fuldstændig latterligt, at muslimerne føler sig krænket over en film, bare fordi den siger noget ufordelagtigt om dem og deres religion. I mine øjne kan man ikke blive krænket på Guds vegne (...)

Hvis Gud skulle forsvares af os, var han jo ikke Gud. Han forsvaret sig selv. Gud er min Herre. Det er ikke mig, der er Guds Herre, og det er en dybt ukristelig tankegang, hvis man tror, at man skal stille sig op som Guds forsvaret. Som om hans ek-

sistens og hans virke afhang af vores forsvaret. Men selvfølgelig kan man blive fornærmet fra tid til anden. Det har de fleste af os vel prøvet på et eller andet tidspunkt, og det er så ytringsfrihedens vilkår (...)

Men i stedet for at blive fornærmet, bør man stille sig selv spørgsmålet: Hvem tror du egentlig, du er? Og det spørgsmål besvaret muslimerne med: Vi er de hellige. Det er derfor, muslimerne har denne her selvretfærdighed over sig. Islams grundvæsen er selvretfærdighed, fordi det er en lovreligion. Af samme grund finder muslimerne sig ikke i at være genstand for den behandling, vi andre har været genstand for i årevis. Derfor er det også på sin plads at ophæve blasfemiparagraffen. Det er fuldstændigt meningsløst, at nogle skal have lov til at være så selvretfærdige, at andre mennesker skal straffes, fordi de gør grin med dem. Det er frihedens vilkår. Den danske lovgivning er udformet på basis af kristendommens forståelse af men-

neskelivets sondring mellem Guds og Kejserens Rige. Der er ikke er noget helligt i vores samfund, og det må muslimerne acceptere, hvis de vil bo i Danmark (...)

Det ligger i sagens natur, at kristendommen har religionskritik og religionsfrihed som forudsætning. Når man har forvist det hellige fra det verdslige samfund, er der ingen adkomst til blasfemisager, fordi ingen længere kan påberåbe sig det hellige som noget, der særligt gælder dem. I kristendommen siger vi med andre ord, at der ikke er noget helligt i det verdslige rum.

Søren Krarup
i interview
i Berlingske Tidende
2/1 2005

Modelune erstatter ikke vægtige argumenter

"Men tiden bringer ikke kun godt med sig. At noget betragtes som forældet, er ikke det samme som, at det er forkert. Forandringer i den intellektuelle mode kan ikke erstatte substantiel argumentation (...)

Det kan være rigtigt, at vi med vore sekulariseringskrav kommer i modsætning til muslimerne, og at vi måske bliver et fjendebillede for dem. Men hvis fejl er det? Skyldes konflikten en fordomsfuldhed, som er indbygget i vort sekulariseringskrav?

Eller skyldes den en fordomsfuldhed, som er indbygget i den islamiske tro på, at loven i samfundet skal være begrundet i islam - og altså begrundet i en særlig religion? Det må afgøres gennem en substantiel undersøgelse af, om sekulariseringskravet i sig selv er rationelt holdbart og forpligtende.

Det vil være forkert, hvis vi opgiver vort

sekulariseringskrav, alene fordi vi ønsker fred med muslimerne og derfor ikke vil hævde et politisk krav, som støder dem. En sådan eftergiveness behøver ikke at være vejen til fred. Den kan også føre til undergravelse af vor egen politiske identitet: vor egen forpligtelse på en rationel politisk orden (...)

Skal vi bevare demokratiet, bør vi ikke blot fastholde kravet om adskillelse mellem politik og religion: vi bør også forstå vor egen historiske situation. Hvad er det, som har gjort, at netop vore forfædre i de vestlige samfund har ført en indre politisk kamp med det mål at realisere idealerne om demokrati og religionsfrihed? Hvorfor har netop disse samfund været i stand til at adskille politik og religion, så godt som tilfældet er? Det er ikke sket, fordi menneskene her er mere rationelle end andre steder.

Der er derimod al mulig grund til at tro, at det er sket, fordi religionen hjalp. Den vestlige verden havde en religion - kristendommen - som i sin egen indre dynamik selv bar frem mod en sekularisering af det politiske. Ligesom der er al mulig grund til at tro, at man ikke har haft en tilsvarende udvikling i den islamiske verden, fordi man dér stod med en religion, der i sin egen indre dynamik modvirker en tilsvarende sekularisering af det politiske.

Disse historiske sammenhænge er det nødvendigt at have med, når vi rationelt vil forholde os til muligheden for at opretholde demokratiet".

Kai Sørlander
i debatindlæg i Weekendavisen
10/12 2004

I en tale ved Københavns Universitets årsfest den 11/11 2004 fremførte Ole Wæver, professor i international politik, at religion og politik ikke skal adskilles sådan, som det ellers i over 500 år har været velfungerende skik og brug i Danmark.

Hvad enten han vil gøre islamiske imamer tilpas hermed eller ej, så godkender han, at enhver over for anderledes tænkende bare kan begrunde sin holdning til samfundets indretning med sin egen religiøse indstilling. At adskille politik og religion er ifølge professoren en "yderst politisk doktrin".

Filosoffen og forfatteren Kai Sørlander (fotoet), der i 2000 udgav bogen "Om menneskerettigheder" på forlaget Rosinante, fremfører udførlige modargumenter. På kronikplads i bl. a. Politiken har Kai Sørlander tidligere fremført det synspunkt, at de kulturradikale ikke kunne have været kulturradikale uden kristendommen. Den frihed for dogmatik, som de kulturradikale ønsker sig (og har fået), var i Danmark utænkelig uden den luthersk-evangeliske tradition. Det, kritikerne kritiserer, tilvejebragte deres baggrund for overhovedet at kritisere. Havde islamisk tradition givet dem samme ønskværdige frihed?

De mere sagtmødige tvinges med på galejen

Islams opfattelse af os vantro som undermennesker svarer til Himmlers og Rosenbergs opfattelse af jøder, polakker og andre østeuropæere som undermennesker. Undermennesker kan man fordrive fra deres land, som muslimerne har gjort med jøderne i Tunis og Marokko. Hvis man vil sammenligne de muslimske indvandrere med 30'erne, må det være med de nazister, der sneg sig herop for at forberede besættelsen. De forestillede sig heller ikke, at Danmark på længere sigt skulle forblive et demokrati. Gang på gang taler ledende muslimer om, at Danmark skal have indført sharia-lovgivning, når muslimerne bliver de fleste i landet. Ligesom der jo ikke var nogen tvivl om, at hele Europa, ja hele verden skulle være nazistisk og racistisk, når Hitler havde gennemført sine erobringer.

Det første, nazisterne gjorde i 1933, var at sætte ytringsfriheden ud af spillet. Det er nøjagtig det, den hårde kerne af muslimer gør ved at dødsdømme og myrde forfattere og filmfolk og gøre dem angste for at sige, hvad de mener om en uciviliseret religion som islam.

Alligevel er det, som om danskerne ikke rigtig tror, at muslimerne vil tage deres re-

ligion eller kultur så alvorligt, at de vil gøre sig til bødler for den. Ingen troede hel-

"Islam vil dominere verden", står der på den indtagende herres skilt. Indtil videre støttes synspunktet - fordi der ties derom - blandt de internationale socialister. De konkurrerende nationale socialister i Tyskland frem til 1945 sagde: "Heute gehört uns Deutschland, morgen die ganze Welt" - i dag tilhører Tyskland os, i morgen hele verden. Kan nogen få øje på selv en lille forskel?

ler, at nazisterne ville lave kz-lejrene så grusomme, som de gjorde. Men muslimerne er mere åbenhjertige end nazisterne. Aldrig tager muslimske talsmænd klart afstand fra overgreb på ytringsfriheden. Veluddannede muslimer stiller op i fjernsynet og siger, at mordet på van Gogh var forståeligt, fordi man provokerede. Som om det ikke er kunstens alfa og omega at provokere. Efter god demokratisk skik. Men er det ikke kun den hårde kerne af muslimer, Hizb-ut-Tahrir og den slags, der tænker sådan? Det store flertal af muslimer er da fredelige folk, ikke! Nej, godkendelsen af at slukke ytringsfrihedens lys er en uundgæelig følge af hele Koranens og shariaens despoti.

I øvrigt var det vel næppe heller det store flertal af tyske nazister, der krævede kz-lejre, Krystalnat og folkedrab. Men når en hård kerne vil det - i nazismen Hitler og hans kumpaner, i Islam Hizb-ut-Tahrir og de typer - tvinges de mere sagtmødige gemytter med på galejen.

*Ole Hyltoft
i debatindlæg i Politiken
1/12 2004*

Kun praksis tæller - ikke de gode hensigter

Det er alt for let at forsvare islam med, at "islam er kærlighed", at Allah er "barmhjertig", fordi det står i Koranen.

Al ondskaben i islamiske lande bliver herefter misforståelser af islam. Akkurat som al ondskaben i kommunistiske lande skyldtes misforståelser af kommunismen, der i sig selv var god.

Visse intellektuelle har stadig ikke andet at bebrejde kommunismen, end at den blev forkert udført.

Det er sikkert rigtigt, at ingen blev kom-

munist bare for at slå kapitalister ihjel og ingen nazist for at myrde jøder. De ville bare have et rent ideelt samfund og betalte gerne omkostningerne. Men mord blev resultatet af at forskrive sig til en ideologi, der havde svar på alt.

Man skal slet ikke spille tid på folks ædle hensigter, når der er en praksis, man kan forholde sig til. Og det er en kendsgerning, at samfund, hvor islam har fået magt, er ufri, totalitære og tilbagestående. Der findes ikke eksempler på andet, ligesom der

ikke fandtes eksempler på blomstrende kommunistiske samfund, selvom kommunismen fik chancen i en tredjedel af verden. Islam er et totalitært samfundssystem med regler for alt.

At islam også er en religion er derfor ligegyldigt.

*Lars Otto Kristensen
i debatindlæg i Jyllands-Posten
3/12 2004*

Skal der fire minareter på Marmorkirken ?

Endnu en af de mange næsten menighedsløse Nørrebro-præster udtalte til et dagblad, at muslimer bør have vore kirkebygninger forærende til moské-brug. Så snart han havde prædikeret færdig følgende søndag, rejste jeg mig og bad ham forklare sin julegavegivning med danskernes arve-gods.

"Jo det er en gestus, fordi de er jo snart i flertal her", svarede pastoren, der forlod prædikenstolen, så han kunne kalde mig "højrvøvet" i øjenhøjde, og vi fik en ret festlig dialog ud af det på kirkegulvet. Gnags-sangeren A. G. Nielsen føjede til

ved kirkekaffen bagefter, at "islam er samme firma" ...

Hellig Kors Kirkens ærværdige hippiepræst Erik Bock så gerne Marmorkirken udstyret med fire minareter, "for det ville de kongelige have rigtig godt af".

Jeg synes hellere, at alle Nørrebrokirkerne undtagen een blev solgt til Jysk Sengetøjslager, svømme- og sportshaller og kollegiebyggeri og lignende. Men folkekirkens selvhadende, højtlønnede socialist-pastorer foretrækker helligkrigerideologi frem for "usselt mammon".

Tænk hvis alle Nørrebros kirkegængere

samledes i én kirke, d. v. s. der var fuldt hus, hygge og salmesang, der hørtes fra andre end de professionelle kirkesangere. Så ville hver søndag være som juleaften.

I den (knap så gerningsretfærdige, knap så aflads-mindede, knap så lovreligiøse og dømmesyge) Katolske Kirke, som jeg desuden er firmet i og medlem af, tjener præsterne det halve og gør et langt bedre arbejde og har dobbelt fremmøde, og så lyder deres menigheders drøn af Grundtvig og Ingemanns sange altså langt bedre.

Bo Warming

Bliver Tyrkiet som Europa - eller omvendt ?

Af Keld Rasmussen

Fødselsekspllosionen i den islamiske verden fører naturligvis til krav om *Lebensraum*. Og det turde være til at få øje på, at Europa er næste mål - jævnfør Tyrkiets mål mod EU. For de fleste danskere er det såmænd tilstrækkeligt overbevisende at kigge ud ad vinduet.

Immigrations- og menneskerettighedslobbyister bryder sig logisk nok ikke om den synsvinkel, fordi den skader deres skattefinansierede levebrød. De fleste er mere tavse end førhen. Atter andre vrider sig som ål på en meget varm stegepande. Men nogle få andre går i offensiven med snørklede og ikke ganske sammenhængende udmeldinger - eksempelvis det førhen meget fremtrædende og virksomme DKP-medlem Klaus Slavensky.

Efter Sovjetunionens konkurs, der trak hans gamle parti med sig, har han siden fundet en ny niche som informationschef ved Institut for Menneskerettigheder.

Slavensky drager i Berlingske Tidendes kronik den 15/12 2004 en bemærkelsesværdig sammenligning mellem USA og Tyrkiet: At Tyrkiet "matcher europæisk niveau" henad 2015, finder Slavensky mere realistisk, "end at USA afskaffer dødsstraf, underskriver de vigtigste menneskerettighedskonventioner, anerkender Den Internationale Straffedomstol og betaler sin gæld til FN".

Eftersom friheder er gratis, hvorimod nogles rettigheder altid er andres pligt og udgift, står USA efter Slavenskys mening fjernere end Tyrkiet fra at tilpasse sig ideologien under FN's menneskerettigheds erklæring, der fyldigt citerer fra Sovjetunionens 1936-forfatning fra Josef Stalins da-

Sidste europæiske nærkontakt med det næroslige Tyrkiet var omkring år 1700 med den tyrkiske belejring af Wien. Repatrieringen af de indtrængende osmanniske styrker indledtes med et afgørende slag om byen i 1683. En tysk-østrigsk hærstyrke på ca. 100.000 mand fik i kampen håndfast og afgørende undsætning fra den polsk-litauiske kong Jan Sobiecki (vist på billedet), der stillede med omkring 30.000 soldater. Omkring 140.000 angribende tyrkiske soldater under pasha Kara Mustafa blev slået på tilbagetog. Jubelen steg i de europæiske lande. I Frankrig begyndte bagere - til fejring af det tyrkiske nederlag - at bage halvmåneformede hvdeboller. De kaldes også nu om dage "croissanter" - det fransk ord for halvmåner ...

ge. Og velsagtens hører det med, at FN fortrinsvis er en forsamling af udsendinge fra regimer, der til andre stiller krav, de ikke selv ønsker at efterleve - hvorfor USAs pengemæssige indstilling vel er logisk.

Godttagelig eller ej.

Ellers må det indrømmes Klaus Slavensky, at det mellemøstlige Tyrkiet nok kommer til at "matche" Europa alene i kraft af de europæiske befolkningers nuværende sammensætning, hvor nogle befolkningselementer har fødselsraten og fremtiden med sig, mens andre så afgjort ikke har det.

Så jo mere EU-området kommer til at ligne Tyrkiet, desto lettere glider det velsagtens med at "matche" hinanden om en god halv snes år.

Måske tillige både den islamiske sharia, der står tyrkiske hjerter nær, og Slavenskys rettighedserklæringer ligefrem kan gå fint i spand.

Begge opfattelser kan jo allerede i nutidig praksis hævdes at betyde stort set hvad som helst.

Og når de anglo-amerikanske frihedstraditioner nok alligevel til den tid er fordrevet fra det europæiske fastland, skulle intet vel hindre en sådan idémæssig sammenføring.

Men sluttelig kan vel heller ikke den finurlighed underkendes, at hvis der er to, der står sammen i europæisk politik - så er det netop George W. Bush og Klaus Slavensky.

For også førstnævnte ser yderst gerne Tyrkiet optaget i EU. Så måske det geopolitisk var et bæredygtigt alternativ til tyrkisk EU-indtræden, om USA simpelthen tog det logiske skridt at optage Tyrkiet som USAs 51. forbundsstat.

For det er vel lige så oplagt som at lade en islamisk højslette i Anatolien flytte i økonomisk kollektiv med Ruhr-området inden for EUs rammer?

Mens tid er, ønskes læserne et godt nytår.

Et indlæg fra Jyllands-Postens papirkurv ...

Foranlediget af et debatindlæg i Jyllands-Posten indsendte pensioneret luftkaptajn Sigurd Høyt 23/11 sidste år nedenstående læserbrev:

"Kjeld Flarup Christensen fastslår - som sandt er - at sameksistens mellem muslimer og kristne er umulig (JP 23/11), men slutter med, at det nuværende røre kan føre til, at Mogens Glistrup får ret i sit forslag om 'muhamedanerfrit Danmark'.

Jamen, Glistrup har altid haft ret i spørgsmålet, og ved behandling af den famøse udlændingelov i 83 stemte han med sine daværende 16 mandater advarende imod loven, medens resten af folketinget stemte for - de borgerlige vel pga. den fjollede 'berøringsangst'.

Siden har Glistrup & frue skrevet to tykke bøger: 'De fremmede i landet', der desværre har fået dårlig eller ingen omtale i medierne.

Det mest paradoksale er dog, at ophavsmanden til nævnte lovs tilblivelse, Hans Gammeltoft-Hansen, igen efter sidste folketingsvalg blev genvalgt som Tingets ombudsmand for mindst femte gang, medens Glistrup blev smidt i fængsel og kendt uværdig til folketinget. - Sådan!

PS: Ifølge grundloven er ombudsmanden på omvalg efter hvert folketingsvalg."

Da Høyt ikke fik nogen respons på dette, skrev han 12. december til Jyllands-Postens chefredaktør:

"Kære Carsten Juste.

Dette er ikke nogen julehilsen, men en efterlysning af et læserbrev, og det er ikke første gang, at et tilsendt indlæg er 'forsvundet' i JP's rodebutek, Debatredaktionen.

Først sendte jeg et 1. brev 19. nov. om imamers optræden, men det blev omgående kasseret, hvilket kan synes underligt efter JP's egen kritik af dem to uger senere på hele to sider, 5/12.

23. nov. sendte jeg et nyt indlæg, hvori jeg stærkt begrænset beskrev årsagerne til de uhyre problemer, man efterhånden er havnet i med de fremmede, men det synes heller ikke at have JP's interesse.

Skyldes det måske, at jeg med min høje alder har for megen baggrundsviden og

har gjort mig den ulejlighed at følge med i de politiske dumheder og undladelsessyn-der for ikke blot ti år siden, som man helt klart kun ønsker at gå tilbage i tiden, men for 20 - 30 - 40 år siden.

Fra højeste sted forlyder det, at ytrings-friheden nærmest er ubegrænset, men det har jeg ikke indtryk af, når JP må returne-re (kassere) mere end halvdelen af det til-sendte. Det er altså avisernes debatredak-tioner, som knægtet ytringsfriheden - og ikke mindst JP under påskud af pladsmang-el, men den er avisen jo selv herre over at prioritere.

Det er altså et læserbrev dateret 23. no- vember, som efterlyses, og med JP's krav

om råderet er det yderst pinligt (sjofelt), at det henligger så længe. Er det fremdeles Flemming Østergaard, som står for den daglige censurering af læserbreve?"

Dette brev blev aldrig besvaret. Til Dan-

Det nuværende røre i udlændingebatten kan - eller må - meget vel føre til, at Mogens Glistrup får ret i at fremføre sit forslag til lov om et "Muhamedanerfrit Danmark": Hvis ikke tilrejsende fremmede kan - eller vil - respektere gældende livs- og rets- forståelse i det værtsland, de opsøger - så må de vel rejse hjem igen?

Men måske er ét at have ret, mens det er noget helt andet at få ret?

skerens redaktion har Sigurd Høy frem- sendt adskillige yderligere udmærkede læ- serbreve, som er afvist af JP men derpå optaget af andre aviser.

Fortsætter denne serie ?

En gammel dørmands brogede erindringer

Af Per Bührmann

På et møde i Den Danske Forening kom vi til at snakke om mit gamle arbejde som dørmænd - eller kontrollant eller udsmitter. Jeg kunne nogle sjove historier. Men da jeg kom til dengang, jeg sluttede i 2003, og om, hvordan tingene havde udviklet sig, foreslog formanden, at jeg skrev en arti- kel om mit syn på sagen. Jeg spurgte, om han nu troede, det kunne interessere nogen? Det mente han bestemt - så nuvel.

Jeg startede i 1993 som vagt eller udsmit- der i noget, der hed SR vagt, og at arbejde på Boogi Bar (bag Berlingereren) og på Laurits Betjent ved Christiansborg. På det tidspunkt var der nogen respekt om vores arbejde - og der var langt mellem *nydan- skerne*, et problem, jeg senere skal vende tilbage til. Vores firma fik så vagten på Fi- dusen på Amager, hvor jeg stødte på bo- dybuildere, der var på stoffer, sprut og ste- reoider - en grim cocktail, som for de fle- ste på sigt ødelægger deres liv derved, at de bliver fyret på deres arbejde, kommer i fængsel for vold, og roder sig ind i det krimi- nelle miljø på grund af salg af stoffer med gæld til følge.

De optræder ved at tage i byen for at slås med folk, ikke nogle som har gjort noget. Bare folk, der kommer forbi. Det synes de er sjovt (det gør politiet og straffeloven i- ke), og med de papirer sidder de så fast i miljøet.

Straffen, som de idømmes, griner de ad. Først senere finder de ud af, at det er an- mærkningerne på straffeattesten, der er den virkelige straf. Det er interessant at tænke på, hvordan vores straffesystem er skruet sammen.

Senere kom jeg på Aksels Dansebar (i bunden af Scala) og så til Roskilde på Ritz (nu skriver vi 1995), og det var her, vi så småt begyndte at få problemer med "nydanskerne", også kaldet anden- og tredje-generations indvandrere - her efter

2. G.

De kom i flokke på 8-15 stykker. De drak ingenting men sad i et hjørne og lurede. En konflikt kunne typisk starte således: En 2. G går hen til en dame og spørger, om de skal danse? Nej tak, siger hun! Derefter er hun "racist", "luder", "danskervin", o. s.

I diskotekernes og værtshusenes muntre aften- og natteliv er det ikke mere helt så- dan, som det førhen har været. "2. G'erne" - eller de "halvanden-sproglige, som nogle danskere kalder dem - gør livet voldeligt, surt og ubehageligt for almindelige unge danskere, der "bare" går ud for at more sig på en friaften. Diskotekskulturen er slet ikke mere som her på billedet - det er et amerikansk frimærke, der mindes filmen "Saturday Night Fever" fra 1977 - her med en ganske ung John Travolta i ho- vedrollen.

v. Nu blander dem, hun er sammen med, sig typisk: Hendes fyr eller en veninde.

De beder 2. G'eren om at gå sin vej, men det vil han ikke. I stedet slår hans venner nu ring om de 2-3 personer og starter et håndgemæng eller truer med, at det van- ker, når de er udenfor. Jeg har haft perso- ner, der har siddet og ventet på lukketid

med skræk, og så måtte eskorteres ud ad bagdøren af os eller hjælpes væk af politi- et.

Hvis en dørmænd så belært af sine erfa- ringe ikke vil have 2. G'er ind - måske ef- ter ordre fra bestyrelsen - så bliver politiet tilkaldt, og en sag om overtrædelse af § 266 b starter. Men det er ikke nok: De står så udenfor hele natten og provokerer alt og alle. Når så politiet kommer, er de væk i 10 minutter og så tilbage. Det, der sker, er, at danskerne begynder at gå andre steder hen. Ejeren kan så leve med, at der kun er små piger på 15-16 år og 2. Ger - og kan så dreje nøglen om efter et år.

En ny trend er det også, hvis du får f. eks. denne besked: Du kan ikke komme ind her, eller du kan ikke købe mere at drikke i dag - ja så skal afgørelsen ankes til besty- relsen, politiet, justitsministeren, Ekstra Bladet, dronningen. Ja, alle der gider høre på dig. Også dem, der ikke gider høre på dig ...

Efter mordet på Rashid Laval i Horsens fik vi skudsikre veste og andet udstyr, og tonen blev skærpet. Jeg mener, at det er de små straffe, 2. Gerne får, der blåstempler deres opførsel.

Som afslutning vil jeg sige, at det var blevet for farligt, da jeg sluttede i 2003: Du var nødt til at have beskyttet adresse, hemmeligt telefonnummer, køre en omvej på vej hjem eller følges med din kollega ud til bilen, da det ellers kunne gå rigtig galt. Og det var lønnen ikke til. En almin- delig dørmænd fik typisk mellem 120-150 kr. i timen, og da jeg så var blevet 43 år og havde små børn - ja så besluttede jeg og konen, at den tid nok var forbi.

Ja dette er så min lille historie. Om den er interessant for andre end mig og for- manden - det må tiden vise.

Du, kære læser, ønskes et godt nytår.

Hollandsk kortlægning af islamisk trussel

Ministeriel rapport går efter en så gennemført objektivitet, at den nærmest fremstår som politisk ukorrekt: For den udpeger én bestemt befolkningsmæssig og religiøs gruppe som en trussel mod samfundet - tilhængerne af islam

"Van dawa tot jihad -
De diverse dreigingen van de radicale islam tegen de democratische rechtsorde"

... er titlen på rapporten fra den hollandske efterretningstjeneste og betyder ordret på dansk: "Fra dawa til jihad - om forskellige trusler fra radikal islam mod den demokratiske retsorden". Ordet dawa er et islamisk begreb, der omhandler muhamedaners pligt til opfordre ikke-rettroende til at godtage "islams sandhed".

Rapporten kan hentes ned direkte fra det hollandske indenrigsministeriums hjemmeside på adressen:

http://www.minbzk.nl/wwwaivdnl/actueel_publicaties/aivd_publicaties/nota_van_dawa_tot

En læser har udarbejdet dette sammendrag af rapporten:

23/12 2004 offentliggjorde det hollandske Indenrigsministerium en 60 siders rapport med titlen *Fra Dawa til Jihad*. Rapporten er udarbejdet af AIVD, det hollandske efterretningsvæsen, og kortlægger den muslimske trussel mod det hollandske samfund. Konklusionen var, at imødegåelse af denne trussel vil kræve vidtgående juridiske og sociale ændringer af det hollandske samfund.

I den efterfølgende parlamentsdebat foreslog Maxime Verhagen, gruppeformand i CDA, de Kristelige Demokrater (Hollands største parti under ledelse af statsminister Jan Peter Balkenende), at domstolene burde kunne fratage muslimske ekstremister borgerlige rettigheder som ytringsfrihed og mødefrihed. De andre partier var imod.

Indenrigsminister Johan Remkes fastslog, at forebyggelse, isolation og begrænsning af tiltagende ekstremisme ville være et vigtigt skridt. Han mente, at dette skulle foregå "i alle samfundslag", omend det i den nuværende situation ikke var en realistisk mulighed.

Hollandsk samfundskultur

Samfundsudviklingen i Holland er præget af to nøglebegreber: Det første er "gedoogcultuur" hvilket oprindeligt betyder tolerancenkultur, men som nu er synonymt med at lukke øjnene for en række lovovertrædelser som narkotikamisbrug, indvandring og brud på industri- og markedssikkerhed.

Denne *gedoogcultuur* afspejler en anti-

autoritær holdning, som er meget udbredt i Holland.

Det andet begreb er "poldermodel," der betyder bred nationalkonsensus i vigtige anliggender. Det er egentlig et økonomisk begreb men opsummerer hollandsk kultur meget godt. Modellen er en historisk arv, der er opstået af et nødvendigt samarbejde mellem mennesker, der bor under vandoverfladeniveau og bag diger. Især i flodtider var samarbejde nødvendigt. Men både *gedoogcultuur* og *poldermodel* er blevet udsat for voksende kritik.

AIVD-rapporten er forsøgt gjort så objektiv som muligt, og fremstår derfor som politisk ukorrekt, idet den udpeger én etno-religiøs gruppe som en samfundstrussel. Inden mordet på Theo van Gogh ville denne fremgangsmåde have været utænkelig.

Rapportens grundbegreber

Ifølge AIVD er de radikale islamistiske bevægelser gået til angreb på den vestlige levevis og udfordrer Vestens påståede kulturelle, økonomiske og politiske dominans. Disse bevægelser kan have en nationalistisk eller religiøs orientering. Rapporten påpeger, at:

- blandt de næsten en million hollandske muslimer er ca. 95% moderate. Dette indebærer, at op mod 50.000 er potentielle ekstremister.
- rekruttering til væbnet muslimsk kamp

Det hollandske AIVD står for "Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst" (den almindelige informations- og sikkerhedstjeneste). Tjenesten - hvis hovedkvarter uden for Haag er vist på fotoet - blev oprettet i 2002 som afløser for BVD (indenlandsk sikkerhedstjeneste) og fik også efterretningsevne i udlandet som arbejdsfelt. Som følge heraf blev IDB, den udenlandske efterretningstjeneste, nedlagt i 1994.

- især blandt indvandrerefterkommere - er ikke tilfældig, men en trend. En tidligere AIVD rapport fra 2002 har påpeget, at mindst ti muslimer har udført hvervningsaktivitet, og at der sandsynligvis var adskillige snese muslimske unge involveret.

- på det seneste og især siden 11. september 2001 har Holland været vidne til øget tilvækst af radikale grupper, polarisering mellem muslimer og det omgivende samfund, stigende integrationsproblemer og islamisk terrorisme.
- rapporten definerer otte kategorier af radikal/ekstremistisk islam på verdensplan, hvoraf fire har dawa (missionering og omvendelse) som mål. Disse fire arbejder på at underminere den demokratiske orden via misbrug af demokratiet. Fire andre har dji-had for øje og viger ikke tilbage for vold. De fleste af disse bevægelser opererer i Holland.
- der findes dawa-bevægelser flere steder: I den politiske Arabisk Europæisk Liga Bevægelse (AEL), salafimoskéer, i islamiske missionscentre, hvoraf nogle er saudifinansierede, og blandt muslimske prædikanter. Andre typer dawa findes på hjemmesider og chatrooms, i fængsler, i visse muslimske skoler og moskéer.
- muslimske terrornetværk arbejder for jihad, og der er også skjult opbakning til dji-had fra Hizb ut Tahrir.
- Holland har ringe mulighed for at imødegå denne trussel, omend der er stigende forsvarsvilje i befolkningen.
- modstand mod ekstremisme blandt moderate muslimer er ringe.

Fallit for overdreven tolerance

Rapporten foreslår lovmedholdelig overvågning af radikale miljøer, men den slags er fremmed for den hollandske tradition. Der er også forslag om overvågning af pengeoverførsler.

Rapporten er positiv overfor en forbedring af hollandske muslimers økonomi, som dog ikke synes at forhindre ekstremisme.

Andre forslag går ud på bedre efterretning, samarbejde med moderate muslimer og skabelse af bedre rollemodeller for un-

ge muslimer. Kontakt med de islamiske lande, der udsender missionærer, er også en mulighed, siger rapporten - uden at der foreslås noget konkret.

AIVD-rapportene er et officielt dokument, der omhandler emner, som aldrig før er blevet omtalt. Dog er der uvilje mod at trække de naturlige konklusioner: øget overvågning og mindre personlig frihed for især hollandske muslimer plus opfordring til moderate om at angive ekstremister. Der sættes heller ikke navn på de muslimske prædikanter og fremmede magter, der udgør en trussel.

En tidligere AIVD-rapport omtalte moské-organisationer med *salafi*-tendenser - d. v. s. ekstremistiske tilbøjeligheder. Her spiller Saudi Arabien en rolle, idet Amsterdams Tawhid-moské - med en antisemitisk hjemmeside - støttes af den saudiske Al Haramain Foundation. Tre andre moskeer har forbindelse til den private saudiske mission Al Waqf Al Islami, der har rødder i det saudiske establishment. Der er også andre saudistøttede moskeer, hvor det er imamen personligt, der får tilsendt penge. De fleste radikale imamer kommer fra Egypten, Syrien, Sudan eller

Somalia - mange af dem efter uddannelse i Saudi Arabien. De ultraortodokse iblandt dem kan finde på at kalde socialister og demokrater for satans allierede og sige, at stening for hør er korrekt. Visse prædikener har opfordret til mord på "islams fjender" i Tjetjenien og Kashmir samt på Bush og Sharon.

Rapporten tilskriver ikke konflikten i Mellempøsten nogen rolle i muslimsk radikalisme men som opstået uafhængigt af muslimernes had til Vesten.

Rapporten er en officiel hollandsk indrømmelse af, at en overdreven tolerance-

Bøger og tidsskrifter

Fra anarkisme til nationalisme?

Peter Heller:
Culture as Politics.
Right-Wing Political Radicalism in Denmark:
From Anarchism to Culturalism.
(Speciale fra Københavns Universitet, 2000. 103 sider).

Denne politologiske afhandling søger at forklare skiftet i den "højreradikale" dagsorden fra Fremskridtspartiets liberalistiske til Dansk Folkepartis nationalistiske.

I overensstemmelse med den klassiske modsætning opstilles det rationalistiske, universalistiske og "modernistiske" værdisystem, som Fremskridtspartiet brød igennem indenfor. På linje med de herskende partier udtrykte det sig i en økonomisk begrebsverden, og dets nationalisme - hvis der i starten overhovedet var nogen - var en økonomisk nationalisme eller "velfærdschauvinisme".

Heroverfor opstilles Dansk Folkepartis langt dyberegående brud med såvel de herskende politiske som kulturelle værdier, eller snarere dets program for at genoprette den kulturelle helhed, som globalisering og anden "modernitet" har opløst.

Forsøget på at "genopbygge traditionen" tolkes med Anthony Giddens som et forsøg på at reparere samfundets beskadigede solidaritet. Det stiller jo genopretterne i et positivt lys, men Giddens mener også, at de, der i dag forsvare traditionen i denne forstand, er fundamentalister, fordi de afviser den kritik, alt andet ellers udsættes for under "moderniteten". Som om det ikke er dennes selvudnævnte forsvarere, der om nogen i disse år bekæmper og kriminaliserer tilstrækkelig kritisk opposition ...

Men Peter Heller går dybere end denne

herskende sociologiske tolkningsmodel. Han ser det globaliserede systems forsvarere og "nationalisterne" som to ligeværdige modstandere, hvor man ikke ud fra en udenforstående position kan afgøre, hvilken der er den mest autentiske og sande. "Modernitetens"-paradigmet ser han som et begrebsmæssigt redskab for magthaverne til at retfærdiggøre eget fortsatte overherredømme. Der er en gammel magtkamp i gang mellem to "livsformer" - det nye er, at det er lykkedes den ene at stemple den anden som patologisk. Hvilket også blot er et led i magtkampen!

Et forfriskende akademisk nysyn, der fremføres med stor lærdom. Den saglige grund til, at kampen intensiveres netop i disse år, er dog givetvis såre enkel: Den hidtil usete masseindvandring og overdrevne grænsenedbrydning. Derved bliver den "irrationelle" nationalisme også "rationel" på et højere niveau.

Men alligevel er der måske stadig behov for national modstand i "modernistisk" skikkelse a la Fremskridtspartiet? Forskellene mellem de to partier skal dog ikke overspilles. Frp. har aldrig villet svigte de gamle, syge og svage danskere og er blevet stadig mere dansknationalt, alt efter virkelighedens krav, og Dansk Folkeparti går fortsat ind for, at arbejde skal belønnes mere, og støtter større internationalt engagement, end Glistrup & Co. kan gå med til.

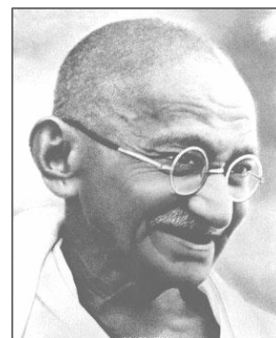
Tilbage bliver, at begge partier er udtryk for menige menneskers oprør mod et stadig mere omfattende, omklamrende samfundsherser-system, der nu er blevet globalt, hvorfor modstanden, der før naturligt var anarkisme, nu selvfølgelig hedder nationalisme.

Peter Neerup Buhl

Barmhjertighed udfolder sig kun i overskuelige grupper

Mennesker (...) burde leve deres liv og forrette deres arbejde i samfund af så små størrelser, at disse tillader folk ægte selvstyre samt at tage ansvaret for sig selv, og at de sammensluttes i større enheder på en sådan måde, at fristelsen til misbrug af stor magt ikke opstår. Jo større et demokrati vokser sig i sine strukturer, desto mindre bliver folkets eget styre, og desto mindre får enkeltpersoner og stedlige grupper at sige, når de skal tage hånd om egen skæbne. Desuden er kærlighed og hengivenhed i sit væsen et udtryk for personlige forhold. Som følge heraf kan godgørelse, i Paulus' forstand, kun komme til håndgribeligt udtryk i små grupper. At en gruppe er lille giver selvsagt ingen garanti for, at barmhjertighed nødvendigvis opstår. Men i en stor og ubestemmelig gruppe er muligheden end ikke til stede af den meget simple grund, at gruppens medlemmer i sagens natur ikke har noget personligt forhold til hinanden.

Mahatma Gandhi
(1869-1948)

Virkelighedsvurdering, ej ønsketænkning

Ottar Brox, Tore Lindbekk og Sigurd Skirbekk (red.):

Gode formål – gale følger?

Kritisk lys på norsk innvandringspolitikk.

(Cappelen Akademisk Forlag, Oslo, 2003. 211 sider).

Man kan selvfølgelig diskutere, hvor "gode" man vil kalde mange af de motiver, fortalene for masseindvandringen har, men under alle omstændigheder er det tiltrængt, når de 13 bidragydere til denne bog har sat sig for, som det siges i indledningen, at bringe konsekvensanalyser i stedet for appeller til sindelagsetik, kort sagt fakta i stedet for holdninger. År 2025 vil ca. 85 % af verdens befolkning bo i den tredje verden, så hvis vi ikke snart kommer op på barrikaderne og værner vore områder, vil vi utvivlsomt opleve masseindbrud og plyndring.

I bogen belyses de mekanismer, som benyttes til at trænge ind hos os. Metoderne er skiftet med tiden, alt efter forholdene - p. t. er i Norge ægteskabsbegrundelsen fremherskende. Det beskrives, hvor fleksible de ellers rigide muhamedanske traditioner kan være, når det fremmer deres ekspansion. Desuden, hvordan der grines højt ad os ude i verden, når man får kendskab til europæeres naive åbenhed. I Pakistan har mange, der er bistandsmodtagere i Norge, boliger på flere hundrede kvadratmeter, finansieret af nordmændene.

Norge betragtes af muhamedanerne som et sted, hvor man kan skaffe sig materielle goder, mens opholdet i øvrigt er et nødvendigt onde. "Integration" er der intet ønske om.

I kapitlet "Nordmenn er så dumme" af Olaf B. Halvorsen, der har mange års undervisningserfaring med fremmede, beskrives indgående, hvor fuldstændigt uforstående muhamedanerne er over for vor kultur. Og Halvorsen "har aldrig mødt mennesker, som så nidkært vogter deres version af 'sandheden' som muslimske elever, og jeg har aldrig mødt nogen, som så ofte bliver krænket." Dagen efter en tv-udsendelse om omskæring af piger i Norge opsøgte avisen Aftenposten et samlingssted for somaliere i Oslo. Alle 40 tilstedeværende somaliske mænd støttede imamer, som havde løjet om omskæringen, fordi "omskæring er strafbar i Norge, og derfor har vore religiøse ledere ikke andet valg end at sige, de er imod omskæring." Gennemført hykleriske og falske er muhamedanerne for at snyde os, så vi giver dem lov til at blive og formere sig her. Og modsat deres indfødte, idealistiske for-

svarere drømmer de vel at mærke hverken om inkluderende demokrati eller "farverigt fællesskab", tværtimod ønsker de, at afstanden til værtsfolket hellere er for stor end for lille. Også muhamedanernes kvinder er generelt fuldstændigt ligeglade med værtssamfundet. Halvorsen kender sådanne kvinder, som efter 8 år i Oslo ikke ved, hvad – og langt mindre hvor – Karl Johans gade er!

Politimester Ole Petter Parnemann oplyser i sit indlæg, at af de næsten 15.000 ankomne asylsøgere til Norge i 2001 kom ca. 12.000 uden id-papirer. Samme år blev det ved en aktion afsløret, at 57 % af asylsøgerne havde id-papirer på sig ved overgangen fra grænsen. De fleste smider altså bevidst id-papirerne væk for ikke at blive sendt retur. Og det virker!

I kapitlet "Norge trenger mer ar-

At agere som muhamedaner over for muhamedanere, og som vesterlænding over for vesterlændinge, må vel siges at være sand ligebehandling.

beidskraft': dårlig argument for en god sak" afliver sociologiprofessor Ottar Brox endnu en gang myten, der ikke vil dø: At indvandring kan opveje vore befolkningers aldring på arbejdsmarkedet.

Sociolog Pål Frogner dokumenterer i sit indlæg de fremmedes generelle overkriminalitet også i Norge. Ikke mærkeligt med den "kultur"-baggrund. F. eks. er der i Pakistan en frekvens af vold mod kvinder i ægteskabet på over 90 %. Så meget for de "berigende" familiemønstre og deres gavnlige effekter!

Sociologiprofessor Sigurd Skirbekk står for bogens to mest tankevækkende indlæg. I "Den antinasjonale myte" blotlægger han den illoyale omfortolkning af historien, tilhængerne af masseindvandring har foretaget for at placere de indvandringsskeptiske på den "forkerte" side. Således gør han opmærksom på, at 2. Verdenskrig ikke blev udkæmpet for menneskerettighederne mod nationalismen (nazismen), men for nationalismen mod de nazistiske grænseoverskridere. Desuden påpeger han bl.a., at det

fredeligste århundrede var det "mest nationalistiske", nemlig 1800-tallet, hvor man respekterede princippet om overensstemmelse mellem kulturelle og politiske grænser.

I sit andet kapitel, "Forbuden frykt", påviser Skirbekk, at frygt, f. eks. fremmedfrygt, faktisk kan være velbegrundet. Han viser også her, hvordan "antiracisterne" omkonstruerer virkeligheden til eget formål, f. eks. massedemonstration når en enkelt med fremmed baggrund myrdes af nordmænd, skønt 20 nordmænd gennem ti år er blevet myrdet af indvandrere, uden nogen demonstration.

Skirbekk påpeger ligeledes rammende, at muhamedanerne aldeles ikke udgør "de svageste i samfundet", men tværtimod evolutionært de stærkeste, da de biologisk er ved at udkonkurrere os via større fertilitet. Antallet af muhamedanere i Norge er tredoblet på ti år. Politisk bør svaghed ikke ses i et individperspektiv, men vurderes i relation til grupper og vilje til kulturelt selvforsvar, pointerer Skirbekk. I det hele taget forstår han godt, at muhamedanerne foragter os: "Den muslimske frygt for det, som kaldes vestlige værdier, er ikke nødvendigvis udtryk for en tilbageskuende traditionalisme. Traditionelle muslimer kan have al grund til at indtage den holdning, de har, også ud fra fremtidsudsigter. Demografi og kulturel stædighed kan slet og ret gøre dem til historiske vindere, og de ved det."

Indvandringsskeptikere, som i muhamedanerne kun ser kriminalitet og ikke en civilisatorisk udfordring, frygter derfor islam for lidt, konkluderer Skirbekk. Vesten må opgive sin narcissisme og individualisme og atter opdyrke kampmod, disciplin og selvpoffrelse.

Det betyder ikke, at vi skal blive som muhamedanerne. Først og fremmest skal vi vel lære at differentiere, så vi behandler dem en bloc, som masse, og vore egne som individer. At agere som muhamedaner over for muhamedanere, og som vesterlænding over for vesterlændinge, må vel siges at være sand ligebehandling.

Peter Neerup Buhl

Hvilke tider ...

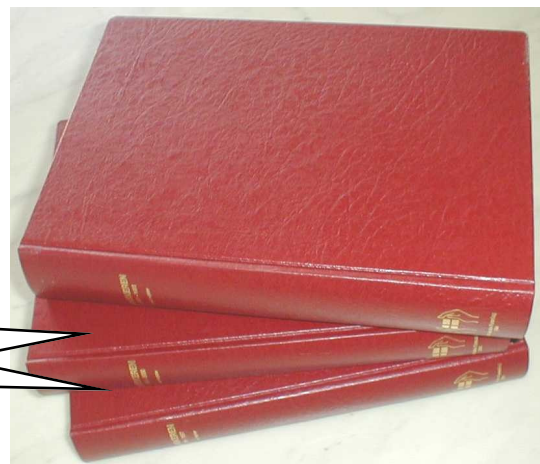
Vor tidsalder er præget af stolthed over maskiner, der tænker, og af mistænksomhed over for mennesker, der gør forsøget.

H. Mumford Jones

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** -
fra starten til udgangen af 2000 i 3 flotte bind:

- 10-50 Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register 200 kr.
10-51 Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register 200 kr.
10-52 Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register 200 kr.

SÆRTILBUD
- køb alle 3 bind for 500 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-01	"Grundtvig og nutidens kamp for Danmark" (87 sider)	65 kr.
30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om ledfærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskere !

Vinder af lodtrækningen denne gang:
F. Aagaard, Fuglebjerg
- bøgerne er på vej med posten

Den Danske Forening

ÅRSREGNSKAB

1. JANUAR – 31. DECEMBER 2003

Almindeligvis bliver Den Danske Forenings reviderede årsregnskab bragt i Danskerens december-nummer - og 2003-regnskabet skulle således have været offentliggjort i det 4. 2004-nummer af Danskeren.

Det lykkedes desværre ikke p. g. a. pladsmangel, tidsnød og almindeligt teknisk drilleri. Redaktion og styrelsessekretær beklager forsinkelsen. Vi bringer derfor nu - bedre sent end slet ikke - 2003-regnskabet nedenfor. Kolonnen yderst til højre opregner tallene for 2002.

INDTÆGTER:	2002	
Kontingenter og bidrag	336.259	442.297
Aktieudbytter	11.388	17.394
Renteindtægter m.v.	120	0
Indtægter i alt	337.767	460.111
UDGIFTER:		
Lokaleomkostninger	22.681	0
Porto	28.855	40.842
Gebyrer	4.527	964
Kontorartikler og kuverter m.v.	11.758	3.081
Telefon, telefax	6.426	20.478
Bogtrykker	123.206	189.640
Møde -, rejseudgifter	8.287	23.032
Annoncer, internet	36.156	31.618
Sekretariat/regnskabsafdeling	19.400	34.950
Anskaffelser, reparationer, EDB	28.545	70.940
Andre omkostninger	24.485	100.096
Afskrivning inventar	12.194	11.334
Udgifter i alt	326.520	526.975
ÅRETS RESULTAT	11.247	-66.864
BALANCE pr. 31. december 2003		
AKTIVER:		
Likvide beholdninger	56.285	65.510
Værdipapirer	188.395	192.768
Inventar	67.113	52.890
Fast ejendom	804.512	804.512
Diverse tilgodehavender	10.000	0
AKTIVER I ALT	1.126.305	1.115.680
PASSIVER		
Egenkapital:		
Saldo, Primo	617.540	680.484
Kursreg. Værdipapirer	4.372	3.920
Overført resultat	11.247	-66.864
Egenkapital, ultimo	624.415	617.540
Skyldige omkostninger	3.750	0
Anden gæld	498.140	498.140
Gæld i alt	501.890	498.140
PASSIVER I ALT	1.126.305	1.115.680

Langt værre end fodnotepolitikken

Det er paradoksalt, at netop K. G. H. Hillingsø og Uffe Ellemann-Jensen, som er aktuelle med bøger om et andet politisk svigt, nemlig fodnotepolitikken, så hovedkulds advokerer for Tyrkiets optagelse i EU (...)

Om 10-15 år, når aviserne er fulde af voldelige optøjer i ghettoerne, og ordet intifada har fået sit eget danske indhold, så vil driftige, unge historikere undrende skrive bøger om politikernes fatale historiske svigt i form af en manglende indvandrerpolitik i de sidste årtier af forrige århundrede. Det vil altså sige, hvis ikke til den tid den politiske korrektheds rundbarbering af ytringsfriheden (efter svensk forbillede) slet og ret har gjort det umuligt overhovedet at skrive om den slags længere.

Hans Becker-Larsen
i debatindlæg i Berlingske Tidende
9/1 2005

Han kunne næppe blive medlem hos PEN i dag ...

Det er dog skrækelige forbandelser, muhammedanismen lægger over sine tilhængere! Ud over det fanatiske raseri, som er ligeså farligt hos en mand som hundegalskab hos en hund, så er der denne frygtelige apati hos dem (...) De enkelte individer kan fremvise glimrende karakteregenskaber, men religionens indflydelse er lammende. Den lærer mænd, hvordan de skal dø. Den burde hellere lære dem, hvordan de skal leve ...

Winston Churchill
(skrevet i 1898)

(foto fra 1896)

Særbehandlings politik og dens farer

Thomas Sowell:
Affirmative Action Around the World. An Empirical Study.
(Yale University Press, 2004. 239 sider. \$ 28).

I alle multikulturelle samfund verden over og til alle tider har de forskellige etniske grupper forskellige beskæftigelser, forskellige indkomstniveauer, forskellig status osv. Det skyldes efter alt at dømmes de forskellige gruppers kultur, såsom synet på arbejde, kvindens stilling og en række andre afvejninger.

Som regel fører denne differentiering ikke til problemer. Stik modsat moderne antagelser synes spændinger, strid etc. ikke at opstå pga. forskelle, men når der spilles på disse forskelle i politisk øjemed, hvilket særlig er sket i løbet af det 20. århundrede, hvor forskelle ofte ikke mere tilskrives egenskaber ved grupperne, men at disse "diskrimineres" af andre og derfor må særbehandles positivt for at blive "ligesom de andre".

Den sorte amerikanske økonom Thomas Sowell's bøger er altid tankevækkende, og det gælder også hans empiriske studie af særbehandling verden rundt. Netop empirisk, erfaringsbaseret. Alt for ofte forbliver drøftelsen af fordele og ulemper ved særbehandling på ord- og holdningsniveauet, hvor det glemmes, at "gode" intentioner kan berede vejen til helvede. Sowell giver mange eksempler herpå, f. eks. Indien og Sri Lanka, hvor relativt harmoniske samfund er havnet i borgerkrig efter introduktionen af "antidiskriminationslove", der har grebet om sig med lavineeffekt, efterhånden som stadig flere grupper erklærede sig undertrykte og fandt på klagepunkter for at få del i omfordelingskagen.

Men dynamikken er også under fuld udvikling i USA. Fordelene ved at tilhøre en "undertrykt minoritet" er nu så åbenlyse, at f. eks. gruppen af indianere (vel at mærke af samme årgang!) voksede med 60 % på tyve år. Folk af blandet herkomst fandt det kort sagt fordelagtigt at omdefinere sig. Det blev en lidenskab at spore sin herkomst århundreder tilbage for at finde de lukrative gener i familien. (F. eks. fik en entreprenør, der var 1/64-del Cherokee-indianer, en kontrakt i Californien reserveret for minoritetsfirmaer).

Dermed antydes jo, at i stedet for at samle et land via ligebehandling, foreviges og uddybes gruppeforskelle. En af de mest berømte antidiskriminationslove er sigende nazisternes Nürnberg-love, hvor det faktum, at den tyske majoritet da blev anset for at være den "undertrykte" part over

for jøderne, ikke bør skærme for, at logikken er nøjagtig den samme i alle moderne gruppe-særbehandlingslove. I f. eks. Malaysia, Sri Lanka og Nigeria har det faktisk også været majoriteten, der var misundelig på en dygtigere minoritet, som "blokerede" dens egen fremgang. Den undskyldning bliver ikke bedre, når det er en minoritet, der bruger den for at flygte fra ansvar for egen situation (f. eks. er almindelig akademisk flid blandt sorte i USA stigmatiseret som "hvid adfærd").

"Medfølelse er brug af offentlige midler til at købe stemmer for", sagde Thomas Sowell (f. 1930), som ses her på billedet - han er økonom og forfatter og ville sikkert i årevis være blevet kaldt "racist" på grund af sine synspunkter, hvis hans hudfarve havde været anderledes, end den er. Ud over at betone kulturernes iboende egenskaber har Sowell's bog værdi for os som advarsel mod at gentage andres fejlslagne politik. Bedst er det helt at undgå de multietniske samfunds dilemmaer ved at blive det uensartede kvit, hvilket Sowell forståeligt ikke foreslår for USA. Men det er stadig en mulighed for os.

Der er langt fra altid tale om "stereotyper" og "fordomme", når visse befolkningsgrupper generelt tilskrives uhensigtsmæssige egenskaber. Det sandsynliggør Sowell bl.a. med, at de relativt få fremadstræbende personer i disse grupper hellere ser deres børn omgås de andre etniske gruppers børn for at få en god påvirkning.

Der er mange ofre ved særbehandlingspolitik. Det skaber især vrede hos de lavere lag i de "privilegerede" grupper, at de højere lag i de "undertrykte" grupper får studiepladser m.m. på lettere vilkår og dermed åbenlyst får tildelt de førstnævntes

positioner uden at have gjort sig fortjent til dem. Men ofre er også dem fra de særbehandlede minoriteter, der virkelig har gjort sig fortjent men er kollektivt stempet, fordi de tilhører en gruppe, hvor mange er kommet frem på lettere vilkår.

Helt sensationelt påpeger Sowell, at de sorte fremgang i USA var størst i årtierne inden "borgerrettighedsbevægelsen", hvor de sorte måtte kæmpe sig frem på lige fod med andre. Selvfølgelig med de problemer, en dårlig start altid giver, men som mange andre grupper selv har overvundet. Østasiater har endog nu højere middelindkomst end hvide i USA, selv om de engang kun var foragtede tjenere, uden - som det rammende hed - "en kinamands chance".

Kritikken af særbehandlingen kaldes dog (også) i USA "racisme", og f. eks. Jesse Jackson har sammenlignet forslag om ophævelse af særbehandling på universiteter med "etnisk udrensning".

Sowell antyder, at opgøret med særbehandlingspolitikken er en del af et større opgør med troen på, at ugeringer mod grupper i fortiden kan gøres gode igen ved uretmæssigt at give nulevende medlemmer af de grupper fordele. Man gør de "svage" (der ofte er "stolte" af den kultur, som gør dem svage!) en bjørnetjeneste ved at slække på kravene. Så er man sikker på at forevige det historiske misforhold, man ville rette på.

Også i Danmark i disse år er vi jo ved at gå ind på særbehandlingssamfundets glidebane ud fra holdningen, at lavere repræsentation og beskæftigelse m.m. blandt indvanderne alskens steder betyder, at de "holdes nede". Idealet er alle steder samme etniske fordeling som i befolkningen som helhed - et vanvittigt succeskriterium for vidt forskellige grupper.

Og er der virkelig diskrimination, overvejes det ikke, om det kan skyldes virkelighedstro vurdering af generelle egenskaber ved en gruppe, som man må handle efter, når man konfronteres med et ukendt individ af den gruppe.

Ud over at fokusere på vigtigheden af kulturernes iboende egenskaber har Sowell's bog værdi for os som advarselsslampe mod at gentage andres fejlslagne politik. Skønt man dog må have sine anelser om, at demokratiets virkemåde gør særbehandlingskrav næsten uimodståelige. Det bedste er selvfølgelig helt at undgå de multietniske samfunds dilemmaer ved at blive det uensartede kvit, hvilket Sowell forståeligt ikke foreslår for USA, men det er stadig en mulighed for os.

Peter Neerup Buhl

Indvandringsmodstand i akademikerøjne

Roxanne Lynn Doty:
Anti-Immigrantism in Western Democracies.
(Routledge, 2003. 114 sider).

Denne bog om indvandringsmodstand i Vestens demokratier (USA, Storbritannien og Frankrig) rummer en del interessante oplysninger, men er primært af betydning som markant eller ekstremt eksempel på et toneangivende akademisk verdensbillede, hvorefter ethvert vestligt forsøg på at fastholde eget grundlag tolkes som en form for "nyracisme". Staten opfattes ikke som en legitim varetager af et folks interesser, men som en abstraktion, der kun eksisterer som en stræben efter et ideal om orden og renhed, som vil udskille "de andre" - selvfølgelig i gåseøjne, for alle mennesker er jo i virkeligheden ens ...

Politologi-professor Doty fatter åbenbart ikke, at civilisationens grundlag simpelt hen er denne stræben efter orden i modsætning til barbariets forskelsløse kaos. Og hendes kritiske spørgsmålstejn ved begreber som stat, suverænitæt, nation og

identitet, der opfattes som kun "vilkårlige", sættes slet ikke ved hendes eget verdensbillede, hvor alle er lige med samme rettigheder overalt, skønt en sådan verden i høj grad må siges at være en ideel renheds-fantasi, renset for virkelighedens mennesker med deres beskidte, diskriminerende tilbøjeligheder.

"Ideen om nationen har altid medført årvågenhed over for 'falske elementer', dem der ikke hører til", skriver Doty med tydelig afstandtagen, men fortællerne for den grænseløse verden må jo i endnu højere grad udgrænse "falske elementer", nemlig de slemme nationalister, og det kan logisk ikke ske ved at sende dem til udlandet, men kun ved helt at fjerne dem fra verden.

Den "myte" om renhed, Doty ser bag enhver indvandringsrestriktion, har hun forstærket ad infinitum ved at opstille en stats- og grænseløs verden som den "virkelige", renset for den konkrete histories produkter, nemlig folkene og deres grænser. Doty stempler alle forsøg på at tale om grænser for indvandring som odiose racistiske mereværdsteorier. Implicit har hun dog hævet sig selv højt over alle på en renhedens piedestal, hvor enhver stat i den reelle verden kommer moralsk til kort. Hun føler ikke behov for med bare ét ord at overveje, om der dog ikke kunne være saglige grunde til indvandringsmodstand.

Denne holdning er egentlig mere uhyggelig end de velkendte politiske ideologier, og den udgør grundlaget for hele den moderne akademiske dannelse, venstrefløjen, vor "åndselite", det Radikale Venstre osv. Fuldkommen overbeviste som ingen tidligere i historien om deres standpunkts sandhed og retfærdighed vil de blive grusomme herrer, hvis de får lov at herske uimodsagt.

Peter Neerup Buhl

Oriana Fallaci er nu også oversat til norsk

Hvad enten Du/De har tid eller ej til at læse Oriana Fallacis bog, "Fornuftens Styrke" (*La Forza della Ragione*) fra 2004, så bestil den på biblioteket. Den findes nu på norsk.

Det er meget vigtigt, at kendskabet til denne bog spredes i befolkningen for at forstå, hvad der mere eller mindre gedulgt foregår i Europa og besluttes af EU-politikerne. Den er - ligesom Fallacis tidligere bog fra 2001, *La Rabbia e l'Orgoglio* - oversat til norsk bogmål (altså let læselig for os alle) og udgivet af Gyldendal.

I nogle europæiske lande anses Fallacis bøger åbenbart for så farlig litteratur, at man forhindrer (Sverige ?) eller undgår oversættelse og udgivelse. Den findes på engelsk, men vi er måske ikke allesammen lige gode til at læse engelsk. Derfor må vi hilse det velkommen, at Norsk Gyldendal er kommet nordboerne til hjælp!

Vore biblioteker skal fremskaffe de bøger, som publikum har brug for og ønsker at studere, selvom værkerne skal hentes hjem fra udlandet. Bestil begge Fallacis bøger eller i hvert fald den sidste. Læs og få andre til at læse. Det er vigtigt af hensyn til både dansk og norsk befolkning.

Norsk Gyldendal har oversat Oriana Fallacis to banebrydende bøger: *La Rabbia e l'Orgoglio* ("Sinnet og Stoltheden") fra 2001, og *La Forza della Ragione*

("Fornuftens Styrke") fra 2004.

Bøgerne kan bestilles på biblioteket eller købes direkte:

Norsk Gyldendal

Besøgsadresse:

Sehesteds gt. 4, 0164 Oslo

Postadresse:

Postboks 6860 St. Olavs plass,
0130 Oslo

Telefon: 22 03 41 00

Telefax: 22 03 41 05

E-post: gnf@gyldendal.no

Internet: <http://www.gyldendal.no>

Oriana Fallaci kalder en spade en spade.

Den 6. august 2004 udkom endnu en lille bog af Fallaci på 126 sider som et tillæg til den italienske avis *Corriere della Sera*. Den hedder: "Oriana Fallaci interviewer Oriana Fallaci". Oplaget var på 650.000, sekshundredoghalvtredstusinde, men allerede efter få timers forløb kunne kioskerne fra Italien i nord til Italien i syd melde udslgt.

I radioen (Tg 5) sagde Fallaci:

"Successen er italienernes, for med købet af bogen har de endelig brudt tavsheden og givet sig selv talemegne". I Fallacis hjemegn, Toscana, var bøgerne væk alle-

rede inden klokken 8 om morgenen. "Nu føler jeg mig absolut mindre alene", sagde Fallaci, som har døjet megen spot og hån for sin omtale og afsløringer af islam. "Jeg siger, hvad jeg tænker, og det, jeg tænker, er det, folk tænker, men næsten aldrig siger - nemlig sandheden. I mange år har de fundet en, som lagde stemme til deres tavshed." Men bag tavsheden lurer angsten.

"For folk i Italien er blevet skræmt, forskrækket, kuet. Folk frygter at blive bebrejdet noget, blive straffet, blive anset for dumrian eller ondskabsfuld, hvis ikke de siger det, som magtens folk vil at de skal sige", fortsætter Fallaci.

Når jeg siger, at Europa ikke længere tilhører os, at Europa er et Eurabia, så er det en indiskutabel sandhed, som alle observerer, alle ser hver dag, rører ved hver dag, men som ingen, eller kun få, har mod til at erkende, og ingen har mod til at sige det højt, ellers går det som jeg har sagt."

Med Fallacis lille bog fra *Corriere della Sera* kan italienerne nu læse hendes iagttagelser og velbegrundede meninger om Europas situation. Eftersom de i høj grad falder sammen med Fallacis har hun grund til at sige: "Nu føler jeg mig absolut mindre alene."

Gertrud Johnsen

Når islam banker på den europæiske dør ...

Jean-Claude Rolinat:
Quand l'islam frappe à la porte.
(Dualpha, 2003. 243 sider. 23 euro).

Hoveddelen af denne bog består af to "abc'er" - en lang række leksikalske opslag om "Islamismens undergravning i verden" og om "Islam og islamiseringen af Frankrig". Blot nogle tilfældige udpluk:

Franske kvinder føder i gennemsnit 1,7 barn, algeriske kvinder i Frankrig 3,22, tunesiske 3,93 børn. Der var i 1998 7,8 mio. fremmede i Frankrig, størstedelen muhamedanere. I 1978 var der 72 moskeer i

Bruno Mégret har efter sit brud med partiet Front National de seneste år bidraget meget til at gøre debatten mere islamkritisk, mens den traditionelle franske nationalisme, herunder Le Pen, har været ganske pro-islamisk. Front National-partilederen har f. eks. fraterniseret med mange slags islamrepræsentanter. Han mener åbenbart, at blot muhamedanerne søger at blive franske, kan de udmærket forblive muhamedanere. Måske fordi mange af dem er potentielle vælgere? For i Frankrig sætter et stort antal muhamedanere krydset anderledes end i Danmark.

Frankrig, 140 i 1979, 224 i 1980, 300 i 1982, 410 i 1983, 456 i 1985, 1.000 i 1990 og mere end 1.500 i 2003.

Mange jobannoncer i franske aviser må åbenbart godt diskriminere, idet de meddeler, at kun muslimer ønskes... I 1993 fyldte halal-mad to sider i varekataloget fra butikskæden "Métro France", i dag tolv sider ... Det højtudviklede samfund står parat med produkterne til sine banemænd:

Hvordan muhamedanere undgår integration men alligevel er "moderne", er det smarte ur "Muslim Watch V2" et eksempel på. Fem gange om dagen, ved bedetiderne, afgiver det alarm, og det rummer bl.a. et kompas, så den rette position mod Mekka kan indtages ...

Frankrig har hidtil været stolt over, at det angiveligt har undgået den geografiske etniske opdeling, som f. eks. Storbritannien har oplevet, men nu advarer også en socialistisk borgmester for en storby om ghettoisering og stigende etnisk separatisme.

Ligesom Den Danske Forening på sin hjemmeside har et biografisk leksikon med "pip-citater", giver Rolinats opslagsværk mange eksempler på franske politikeres svigt. F. eks. Jacques Chirac, der går ind for at undgå "alle afgørelser, der af muslimerne kan opfattes som et angreb." Og "strammeren" Charles Pasqua viser sig at være en fransk Bertel Haarder, der mest har det i munden. Også "Euro-islams" frontfigur Tariq Ramadan citeres: "Det afkristnede Europa er modent for islam."

Den generelle mentalitet i Muhamedanien kan eksemplificeres ved, at Mauritanis præsident i juni 2003 nær var blevet væltet af et folkeligt oprør, fordi han havde begået den "forbrydelse" at få anholdt islamister mistænkt for delagtighed i terrorangrebet 11/9 01. Og ved, at selv en "sekulær" leder som præsident Nasser har sagt, at "vor ære kan kun blive genvundet, når Allahs riddere har bedt i Skt. Peter i Rom og Notre-Dame i Paris." Som en egyptisk lærd udtaler, er egentlig sekularisme umulig i islam.

Rolinat oplyser også, at 95 % af de milliarder, Bosnien har modtaget i hjælp fra arabiske lande, er brugt til at fremme islam: Til moskeer, koranskoler, litteratur etc.

De forskellige holdninger i den franske tørklæde-debat gennemgås i et tillæg, og her forekommer den mest fremsynet, der vil lade "hættemågerne" beholde hætten, så de senere kan sendes hjem, i stedet for at forsøge at gøre dem franske (kun) i det ydre.

En interessant efterskrift til bogen - "Islam og den nationale bevægelse" - er leveret af etnologen, dr. Christian Bouchet. I Frankrig er den nationale debat om islam ganske forplumret. Guillaume Faye og Bruno Mégret har de seneste år bidraget meget til at gøre debatten mere anti-islam, men den traditionelle franske nationalisme, herunder Le Pen, har været ganske pro-islam. (Le Pen har f. eks. fraterniseret med den islamistiske tyrkiske premierminister Erbakan, deltager i Irans årlige revolutionsfest på ambassaden i Paris, og

har endda mødt repræsentanter for Hezbollah). Mégret har derimod efter sit brud med Le Pen bl.a. oprettet et Nationalt Observatorium for islamiseringen i Frankrig.

Le Pen mener, at blot muhamedanerne søger at blive franske, kan de udmærket forblive muhamedanere. Måske fordi mange af dem er potentielle vælgere? I Frankrig har det nemlig - i kontrast til f. eks. Danmark - vist sig, at en stor andel af muhamedanerne sætter krydset til højre eller langt til højre.

Der er kort sagt mange historiske og politiske forskelle mellem Frankrig (med stærk antisemitisme og antiamerikanisme)

Jean-Claude Rolinat

Quand l'islam frappe à la porte

Préface d'Olivier Pichon

Postface de Christian Bouchet

Dualpha

og ikke mindst Danmark, der gør det svært at forstå meget af debatten.

Frankrig er blot én af de sten på vejen, der endnu må vendes nogle gange, før Europa kan stå sammen og konsekvent modarbejde islamiseringen.

Peter Neerup Buhl

Frihed ikke en selvfølge

Et samfund, der ikke anerkender, at hvert enkeltindivid har egne værdier og er berettiget til at lade sig lede af dem, kan ikke have respekt for individets værdighed og kan nødvendigvis ikke vide, hvad frihed er.

Fredrich August von Hayek
(1899-1992)

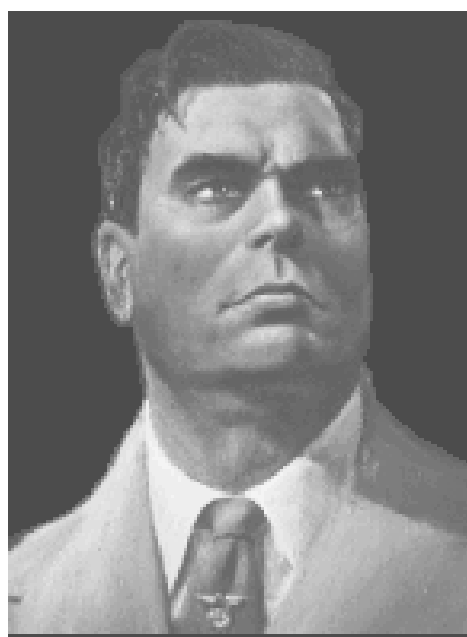
økonomi-Nobelprismodtager i 1974

"Demokratierne" og "højreekstremismen"

**Roger Eatwell & Cas Mudde (red.):
Western Democracies and the New
Extreme Right Challenge.
(Routledge, 2004. 216 sider).**

Endelig en nogenlunde neutral, rent analyserende fremstilling om forholdet mellem "højreekstreme" og demokratiet. Nuanceret overvejes problemstillingerne, og der gives ikke nemme, moraliserende løsninger.

Selvfølge kan selve titlen kritiseres, for hvornår er nogen "ekstrem"? Hvem definerer det? Der anføres et sort/hvidt verdensbillede og kun tilslutning til demokra-

Det sjove er, at mange "højreekstreme" mere og mere ligner venstreekstreme med antikapitalisme, jøde- og USA-had på programmet. I bogen imødeses da også en alliance mellem muhamedanere og nynazistiske grupper. Allerede den amerikanske nazistleder George Lincoln Rockwell - her på billedet med Hitler-slipsenål - gjorde tilnærmelser til Egyptens præsident Nasser for at blive agent for ham.

tiet og meningsmangfoldighed som facade, men passer det mon ikke også på f. eks. en Mogens Lykketoft? Eller tror nogen, han ville tøve ét sekund med at forbyde f. eks. DDF, hvis han fik uindskrænket magt?

Dét er jo netop demokratiets eksistensberettigelse: Selv "demokrater" er jo kun demokrater, så længe de er under demokratisk kontrol. Alle er såre sikre på deres egen sag, så i et sandt demokrati findes

der ikke "ekstreme" meninger, kun forskellige meninger.

Udviklingen i bl.a. USA, Italien, Frankrig, Storbritannien, Belgien og Sverige gennemgås detaljeret af ti forskere, og landene inddeles i kategorier efter deres reaktionsmåde over for "højreekstremisme", med USA og Tyskland som yderpunkter.

Selv USA's hidtil næsten absolutte frihed for ytringer er dog på retur. Ny lovgivning har gjort "hadefulde" (?) udtalelser mod grupper meget dyre, hvilket har ført adskillige organisationer til bankerot. F. eks. er "Aryan Nation" blevet afkrævet 6,3 millioner dollar. Sagerne rejses af de talrige, emsige "antiracistiske" lobbyorganisationer, NGO'er, der står langt stærkere end deres modparter, ikke kun i opinionen. I USA besidder de værdier for 309 millioner dollar og har en årlig indkomst på 154 millioner dollar, mens næsten alle "højreekstreme" er dårligt finansierede. Hvis tilstanden er blot tilnærmelsesvis den samme i Europa, er det klart, at Pim Fortuyn blev myrdet af den venstreorienterede "godhedsindustri", som han truede med at afskære fra offentlige midler!

Ligesom USA havde de østeuropæiske lande efter kommunismens fald stor ytringsfrihed, men også her foretages nu indskrænkninger under pres fra bl.a. EU og FN. Ud over at gøre "hadefulde" (?) udtalelser meget kostbare, er det en skræmmende tendens i den nye lovgivning, at organisationer gøres ansvarlige for deres medlemmers handlinger, selv når disse handler på helt egen hånd.

Forskellen i behandlingen af "ekstreme" venstre- og højrepartier tages op i bogen, hvor det konkluderes, at venstrefløjspartier accepteres mere end højrefløjspartier. Som forklaring anføres, at mainstreampartierne strid med højrefløjspartierne i modsætning til med venstrefløjspartierne ikke kun er ideologisk, men også "moralisk". Altså at de ideologiske frænder til kommunismen med 100 mio. ofre skulle have en mere acceptabel "moral" end dem, der kategoriseres nær nazismen. Desværre er dette nok opfattelsen, selv blandt de borgerlige, der generelt har sluttet venstrefløjens hykleri råt.

Det sjove er, at mange "højreekstreme" mere og mere ligner venstreekstreme med antikapitalisme, jøde- og USA-had på programmet. I bogen imødeses da også en alliance mellem muhamedanere og nynazistiske grupper. Allerede den amerikanske nazistleder George Lincoln Rockwell gjorde tilnærmelser til Egyptens præsident Nasser for at blive agent for ham.

Visse grupperinger og personer, der behandles i bogen, kan nok ifølge almindelig

opfattelse kaldes "ekstreme", skønt selve begrebet er uvidenskabeligt. Men kan omvendt ikke de vestlige magthaveres centrale politiske projekt i vor tidsalder kaldes ekstremt, mens fornuften får mæle i f. eks. følgende udtalelse af "ekstremisten" Jared Taylor, som bogen citerer:

"Nogen mener, at det er dydigt af USA, efter at være blevet grundlagt og opbygget af europæere, i overensstemmelse med europæiske institutioner, at genopfinde sig selv eller forvandle sig selv til et ikke-hvidt land med en tredjeverdensbefolkning. Jeg mener, at det er en slags kulturelt og racemæssigt selvmord ... Vi er nu alle sammen mere eller mindre tvunget til at

I USA besidder "antiracistiske" organisationer værdier for 309 millioner dollar og har en årlig indkomst på 154 millioner dollar, mens næsten alle "højreekstreme" er dårligt finansierede. Hvis tilstanden er blot tilnærmelsesvis den samme i Europa, er det klart, at den hollandske politiker Pim Fortuyn (billedet) blev myrdet af den venstreorienterede "godhedsindustri", som han truede med at afskære fra offentlige midler!

sige: 'Åh! Mangfoldighed er en vidunderlig ting for dette land,' mens næsten alle eksempler på spænding, blodsudgydelse og civil urolighed rundt omkring i verden skyldes præcis den slags ting, vi importerer - mangfoldighed."

Det er tankevækkende at se, hvordan Vestens efterretningsvæbner under den politiske korrektheds herredømme har fokuseret mest på "højreekstremisme" - indtil 11. september 2001. Måske fik nogle af de

"ekstreme" da mere ret end alle deres korrekte bekæmpere?

I bogen konkluderer forskerne, som ingen kan beskyldes for at nære højresympatier, bl.a., at mange sager mod "højreekstremister" nok mest er politisk motiverede og skal ses i relation til det politiske spil. Det er endda politisk "gratis" for magthaverne at udtrykke deres korrekte holdning ved at slå hårdt ned på små "ekstremist"-organisationer.

Hele udviklingen taget i betragtning må man håbe på, at de nationale partier i Eu-

ropa ikke falder for sirenesangens fristelse og lader sig invitere "indenfor", hvorved de bliver medansvarlige for denne udvikling. Forbilledlig er her Vlaams Blok, der står helt isoleret, men har formået at vende denne situation til succes og stadig vækst. Det var måske en idé for Dansk Folkeparti? Man må huske på, at det også er "gratis" for et nationalt alternativ simpelt hen at være imod, mens de andre - de måske sande ekstremister? - kører det hele ned i skidtet.

Peter Neerup Buhl

En afgørende forskel ...

De, der afgiver stemmerne, bestemmer intet. De, der optæller stemmerne, bestemmer alt.

Josef Stalin
(1879-1953)

Radikale og meget varme ord i en kold tid

Marianne Jelved, Jesper Jespersen, Ebbe Kløvedal Reich & Mikkel Wold

(red.):

Frisind.

Festskrift til Asger Baunsbak-Jensen.

(Poul Kristensens Forlag, 2002. 173 sider. 200 kr.)

Forsyn den i forvejen klamt-moralistiske radikale bedrefølen med stænk af "kristelighed" og modige tårer over verdens sande tilstand, så får man en Asger Baunsbak-Jensen, der her blev fejret på 70-årsdagen. Hans fans i miljøet omkring Det Radikale Venstre giver den med fuld udblæsning i denne hyldestbog, der er sjov læsning, eller snarere tragikomisk.

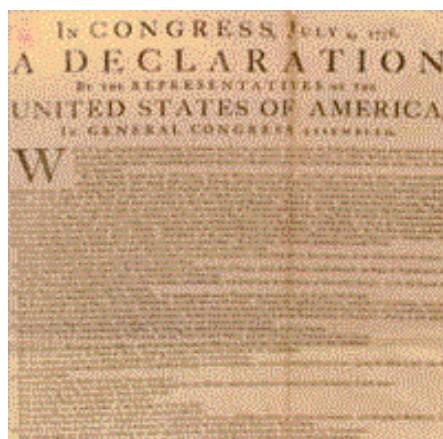
En rød tråd i bogens bidrag er, hvordan Selvgodhedens frygtelige magtovertagelse 20. november 2001 dog kunne finde sted. Radikal Ungdoms tidligere landsformand Christian Brix Møller skildrer, hvordan han på valgnatten sad på et værtshus og sammen med en muhamedaner græd over tingenes elendighed ...

Peter Duetoft viger i sit bidrag ikke tilbage fra at sammenligne 20. nov. 2001 med Hitlers magtovertagelse. Han anbefaler, at man prøver at skifte ordet "muslim" ud med ordet "jøde" i diverse debatindlæg, så ville man angiveligt blive forskrækket. Men det ville jo netop være meningsløst, fordi det de facto her og nu er muhamedanere, der forretter os skade, umådeligt langt mere end f. eks. jøderne nogen sinde har gjort mod tyskerne.

Duetofts indlæg hedder "Ord er farlige", og hans "frisind" går tydeligvis ud på, at der er meget, som slet ikke må siges eller kritiseres. I fremmedpolitikken "legitimerer" åbenmundethed således overgreb på de udefra kommende. Nu har de få grundige undersøgelser herom i Europa dog vist, at jo større, et "fremmedfjendtligt" parti er, desto færre

overgreb er der mod fremmede (se R. Eatwell & C. Mudde: *Western Democracies and the New Extreme Right Challenge*, 2004, s. 207 - og s. 22 her). Men det er blot ét af de mange eksempler på, at fakta ikke tæller for disse folk i Det Radikale Venstres åndelige miljø (som også er CDs). Man er så sikre på rigtigheden af egne, refleksmæssige "gode" holdninger, at hele ordstrømmen forbliver på det moraliserende plan uden nogen sinde at nå sagen selv: Nemlig den rette regulering af trafik af personer over grænser, hvilken bør gennemtænkes uden moralistiske forplumringer, som ikke hører mere hjemme her end ved drøftelsen for og imod gavnigheden af en Fehmern-bro, kommunesammenlægning, hastighedsgrænser eller et hvilket som helst andet politisk spørgsmål.

Kun ét argument kan berettiggere denne moralisering: At det skulle være i særlig grad lykkeligt ikke kun for danskere, men for alle verdens mennesker, at bo lige netop i

CDs Peter Duetoft slår til lyd for, at den Amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 er en logisk følge af Jesu bud. "Den erklæring, der gør det legitimt for mennesker at stræbe efter lykke og et anstændigt liv". Det har selv Dansk Folkeparti da heller ikke forbudt nogen, men det står vist ingen steder, at den stræben lige skal foregå i Danmark ...

Danmark - men er det ikke topmålet af den ellers så foragtede selvtilfredshed?

Duetoft slår til lyd for, at den Amerikanske Uafhængighedserklæring fra 1776 er en logisk følge af Jesu bud. "Den erklæring, der gør det legitimt for mennesker at stræbe efter lykke og et anstændigt liv." Det har selv Dansk Folkeparti da heller ikke forbudt nogen, men det står vist ingen steder, at den stræben lige skal foregå i Danmark.

Højskolefolk bygger i bogen videre på denne tanke om masseindvandring som en slags kristenpligt ved at gøre op med Grundtvigs nationale arv og i stedet give højskolen den opgave "at bringe mennesker sammen på tværs af nationalitet og derved underminere fjendebilleder" ...

Mest afslørende er dog Marianne Jelveds bidrag, hvor hun - på sin særegne ubehjælpssomme facon - direkte skriver, at i holdningen til samfundsændringer er den "højreorienterede" afvisning og indkapsling, mens den "venstreorienterede" er karakteriseret af "frisindethed, nysgerrighed og åbenhed" ... "Det Radikale Venstre er i den forstand et venstreorienteret parti", konkluderer hun.

I et nyt politisk landskab, der deler sig efter "værdier", er det rart at vide, hvor Det Radikale Venstre står. Ikke i midten, men helt ude på fløjen, så imponeret over egne moralske fortrin, at enhver anfægtelse over virkeligheden for længst er lullet i søvn.

Det eneste, de radikale kan siges at excellere i, er rygklapningen blandt meningsfæller. Det er dog også dette sammenhold, der har givet dem en så central position gennem 100 år, og kun ved at holde sammen som ærtehalm kan de overvinde den aktuelle sidelinjeholdning og atter opnå den udøvende magt, så denne udvalgte elite af "trendy" halvkunstnertyper, levebrødsbøsser, muhamedanere og ambitiøse skolelærere kan frelse landet fra mørkets og ondskabens kræfter.

Peter Neerup Buhl

Lurmærker og lurendrejeri på 1001 måder

Nu skal der læres arabisk.

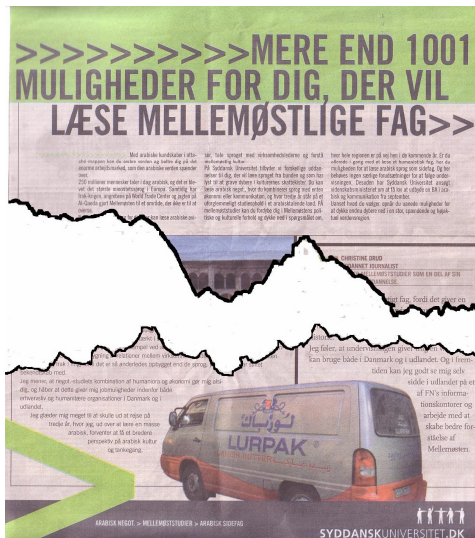
Syddansk Universitet bragte 27/12 2004 en stor annonce i avisen *Urban* med reklame for om sine undervisningstilbud:

Folk kan tage uddannelsesgraden arabisk negot., hvor systematisk sprogindlæring fra grunden kombineres med undervisning i fag inden for enten økonomi eller kommunikation, og "hvor tredje år står på et uforglemmeligt studieophold i et arabisktalende land". Syddansk Universitet går dog gerne et skridt videre og har hos videnskabsministeriet indgivet ansøgning om at udbyde den højere BA-grad i arabisk og kommunikation fra og med efteråret.

Annoncen minder fornuftigvis om, at arabisk i dag tales af rundt sat en kvart milliard mennesker, og at arabisk - det ved *Danskerens* læsere så udmærket - "er blevet det største minoritetssprog i Europa". Og så er der jo lige det, at Irak-krigen, angrebene på World Trade Center og jagten på Al-Qaeda har "gjort Mellemøsten til et område, der ikke er til at overse", hedder det i annoncen.

Sigtet er alt i alt at få de studerende uddannet således, at de er i stand til at læse arabisksprogede aviser, tale sproget samt forstå mellemøstlig kultur. De færdiguddannede kandidater kunne så bagefter meget nærliggende tilbyde deres sproglige kunnen og øvrige talenter til danske erhvervsforetagender, der driver eksportfor-

retninger med arabisktalende lande og kunne have interesse i at beskæftige arabisktalende folk med indsigt i stedlige forhold.

Andetårsstuderende Line Katja Mørgensen fortæller i annoncen om sine egne tanker med uddannelsen, at hun nok er "handelsorienteret", men at hun ikke mindst vælger en "idealistisk" synsvinkel og ser "jobmuligheder inden for både erhvervsliv og humanitære organisationer i Danmark og i udlandet".

Journalist Christine Drud, en anden studerende, følger i annoncen udpræget den idealistiske retning og kerer sig mest om at søge dybest mulig forståelse af, hvad der

foregår i området og folks hoveder. Hun skriver bl. a.:

"Palæstinenserne skyder for eksempel op i luften, når de fejrer noget, når der er bryllup, eller et barn er blevet født. Det er en tradition, ligesom det er en tradition for os at hejse flag alle mulige steder, når nogen har fødselsdag. Men hvis du som fremmed ikke kender historien bag, kan palæstinenserne blive stemplet som voldelige og danskerne som nationalistiske".

Ja - vi tænkte jo nok, at der bliver skudt alt for lidt i kolonihaverne søndag eftermiddag. Vi har ikke ret meget format herhjemme i den provinsielle andegård ...

Den er vist heller ikke Christine Druds kop te, for hun mener, at hendes storartede viden ikke mindst vil kunne bruges i udlandet. "Og i fremtiden kan jeg godt se mig selv sidde i udlandet på et af FN's informationskontorer og arbejde med at skabe bedre forståelse af Mellemøsten".

Ja - damen har vel næppe tænkt sig at fremme dansk smørekøbsport - jævnfør billedet af Lurpak-varebilen, der også optræder i annoncen. Så spørgsmålet er vel, om annoncen drejer sig om lurmærker eller lurendrejeri. For det er åbenbart snarere omverdenen, der skal gøre sig umage med at forstå Mellemøsten end det omvendte. Så glem hverken tandbørste eller hovedtørklæde ved afrejsen ...

Keld Rasmussen

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsendes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

♣ Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.

♣ Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.

♣ Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*